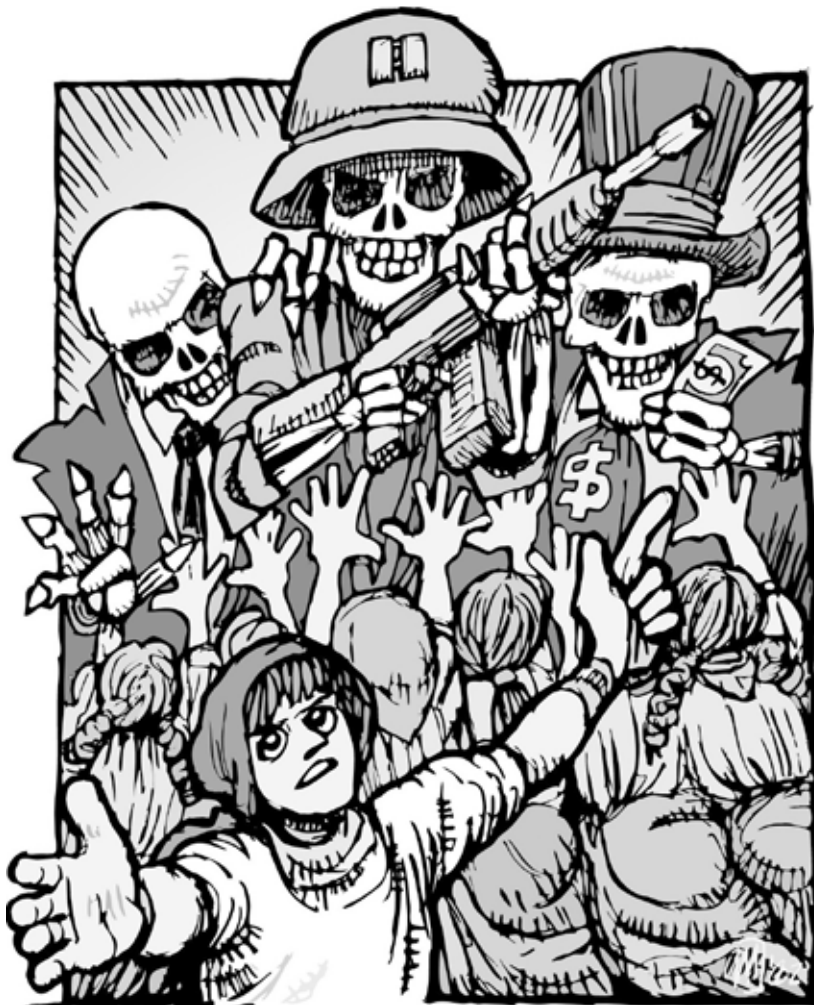

KOMMUNISTISK POLITIK

Sig ikke:
Jeg vidste det ikke
og jeg gjorde ingenting

UROPAKKE NEJ TAK

Nr. 22

13. årg.

2009

6. november

20. november

Støttepris 20 kr.

Tema: Uropakke - Nej tak!

Kommunalvalg: Hvem gider? s. 2 • Unionens første præsident s. 3 •
Voksene kritik af politistatstiltag s. 4 • Straf til demonstranter s. 5 •
Skraldemænd forsvarer sig s. 6 • Jyllands-Posten som terrormål? s. 7 •
København – mod krise, krig og reaktion s. 9 • Danmark dårligst til ligeløn s. 10 •
Er du ny – eller bare dum s. 11 • Brecht: Hyldestdigte s. 12 •
Politiet beslaglægger Kirkeasyls indsamling s. 14 • Danmark opgiver demokrati s.
15 • Når Bella Centeret ikke kan holde s. 19 • Debat s. 22 • "Nok er nok" s. 24

Kommunalvalg: Hvem gider?

KOMMUNISTISK POLITIK

Fire år er gået siden der sidst var lokalvalg i Danmark. Siden da er den økonomiske verdenskrise brudt ud, klimakrisen er blevet åbenbar, EU er blevet en superstat med kommende præsident uden at spørge nogen, Danmark er sunket dybere ned i sandet i den tabte krig i Afghanistan og landet har fået en ny statsminister, der også hedder Rasmussen og fører samme politik.

Hvad ellers er nyt? Sidste kommunalvalg var også det første valg til storkommunerne og de nye regioner, der afløste amterne. Den store strukturreform, der skulle gøre den offentlige service bedre, mindske afstanden mellem borger og samfund, og i det hele taget gøre alle glade, har været en dyr fiasko, som alle de ansvarlige (og det er de allesammen) dækker over. Sundhedsvæsenet er ikke blevet bedre, det er generelt blevet ringere. Kortere indlæggelser for at få folk hurtigere hjem, nedskæring af genoptræning og andre foranstaltninger til at have et liv også efter at man er ramt af sygdom, ringere hjemmepleje, dyrere plejehjem, dyrere mad. De få succeshistorier på områder, der død og pine skal være prestigesucces'er, skygger for den almindelige elendighed. Det samme gælder skoler og børneinstitutioner, den kollektive trafik, vejnettet og alle de øvrige kommunale og regionale opgaver. Tingene går stille og roligt, næsten – men ikke helt – umærkeligt baglæns.

Politikerne lover alle sammen forbedringer lige præcis af sundhedsvæsen, pleje, skoler, børneinstitutioner og kollektiv trafik. Og flere grønne områder og mere skæg kultur. De fortæller ikke så meget om, at snesevis af lokale hospitaler landet over skal nedlægges, at sparekniven er skjult i ærmet for at slagte nye hundreder af folkebiblioteker, at der vil blive fyret skolelærere og skåret ned på daginstitutionerne. Hvorfor skulle de også det? De kunne risikere ikke at blive valgt, eller endnu værre: at folk rejser sig til protest og kamp.

Derfor gøres kommunalvalg gabende kedsommelige, for det skal undgås at de handler om noget som helst. Det vil sige, at det bliver til et spørgsmål om personer. Ritt, slagteren

fra Jagtvej, går af og afløses af Frank. Nikolaj Wammen i Århus får et godt valg. I Odense kan de heldige fynboer vælge mellem Boye og Boye.

Stor underholdningsværdi får det, når statsmænd som Helle Thorning-Schmidt, den ene halvdel af det danske Obama-Clinton-par, går ind i den lokale valgkamp. Hun bankede løs på Ritt Bjerregård, der i en bog, som ingen alligevel læser, havde kritiseret hende for at lægge sig for tæt på af den borgerlige regerings politik:

- Det er længe siden, at jeg holdt op med at lytte til Ritt Bjerregaards gode råd, betroede Helle Thorning-Schmidt til TV2 Nyhederne, og tilføjede:

- Nogle socialdemokrater var mere optaget at skændes med hinanden og promovere sig selv. Det er ikke den slags socialdemokrat, jeg vil være.

Det er helt klart blevet bedre i dag. Hendes højre hånd, den kommende statsmand, Henrik Sass-Larsen sekunderer:

- En ny generation er kommet til, og kan Ritt ikke lide det, vi laver, så er det bare synd for hende. Hun kommer ikke nogen vegne

med at skabe splid, det hører fortiden til. Da Ritt sad centralt placeret hos socialdemokraterne var der altid ufred, splid og ballade, og det er en væsentlig årsag til de store stemmetab siden 1998.

Sass-Larsen slutter:

- Ovenpå den fiasko Ritt har været som borgmester i København, kan jeg ikke forestille mig, at man har lyst til at få besøg af hende ret mange steder i landet.

De håbefulde nye lokalpolitikere, der drømmer om en karriere i landspolitik, og de garvede professionelle, der har gjort det som bykonger, har det til fælles, at de administrerer nedskæringer, der er dikteret af de økonomiske rammer, VK-regeringen og dens forligspartier – herunder socialdemokraterne og det øvrige regeringsalternativ – har fastlagt. Derfor peger pilen nedad for kommunernes fremdrift, og derfor daler også interessen for lokalvalgene i EU-Region.dk.

Redaktionen 3. november 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

APK's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 13.11.09

Den Store Europæiske Unions første præsident

Ifølge normale parlamentariske spilleregler skal et statsoverhoved vælges af statens befolkning, Med Lissabon-traktatens ikrafttræden er Den Store Europæiske Union en realitet, hvor unionsstatens lovgivning og strukturer overtrumfer de nationale love – indbefattet forfatninger og grundlove. Men Unionens første præsident bliver ikke folkevalgt; han bliver udvalgt og håndplukket af en snæver politisk elite, der igen er håndplukket til at repræsentere de europæiske monopoler og EU-imperialismens interesser.

I Afghanistan har man i det mindste gennemført et valg – godt nok det rene svindel – og EU har lykønsket svindleren med sejren. Men i Unionen behøver man hverken valg eller folkeafstemninger.

Derfor kan Unionens første præsident komme til at hedde være en krigsforbryder med Europas mest blodplettede hænder (måske ved siden af NATO's generalsekretærs) ved navn Tony Blair, tidligere britisk premierminister og medsammensvoren med Bush og Fogh mod menneskeheden.

På sidste uges EU-topmøde var hovedemnet for korridoriskussionen netop, hvem der skal være unionspræsident. Spørgsmålet kunne ikke komme på mødedagsordenen, fordi Lissabon-traktaten ikke er underskrevet af alle lande, og derfor formelt ikke er trådt i kraft. Og de formelle spilleregler respekteres, hvis de ikke bøjes, når det er nødvendigt.

Men nu har Tjekkiet ratificeret, og EUs nuværende svenske formand Fredrik Reinfeldt vil 'hurtigst muligt' indkalde til et nyt EU-topmøde for at få fordelt topposterne som præsident og udenrigsminister.

Ifølge Reinfeldt kommer traktaten til at træde i kraft allerede den 1. december. Fra den dag har Danmark, Sverige og alle de øvrige EU-lande en ny grundlov, uden at nogen af befolkningerne er blevet spurgt. Bortset fra irerne, der blev spurgt to gange, fordi de svarede galt første gang.

I korridorerne omkring sidste uges topmøde var der til gengæld ophedede diskussioner. Den nuværende engelske premierminister Gordon Brown promoverede med fynd og klem sin forgænger. Til toppen af de europæiske socialister/socialdemokrater forkyndte han:

- Get real! Det her er en enestående chance for at få en stærk progressiv politiker som præsident.

Brown råber sandsynligvis for døve øren. Bortset fra en lille håndfuld topfolk fra Blairs hastigt synkende New Labour, der engang var model for alle de europæiske socialdemokratier, Thorning-Schmidts indbefattet, er der ingen overhovedet, der vil se Blair på den post. De fleste europæere så ham helst stillet for en krigsforbryderdomstol, f.eks. i Haag. Ikke engang briterne finder ham egnet til at blive ekspederet til Bruxelles som unionsoverhoved, viser meningsmålinger.

Nu er også hans statsmandsvenner begyndt at trække deres støtte til den afdankede Blair tilbage. Kun den korruptionsanklagede Berlusconi holder fast. Den franske præsident Sarkozy har trukket i land på sin tidligere støtte til Blair.

Blair bliver det næppe. Angela Merkel ønsker en person fra et af de mindre EU-lande, som den belgiske statsminister Herman van Rompuy, den hollandske Jan Peter Balkenende, Luxembourgs Jean-Claude Juncker.

Den tidligere finske statsminister Paavo Tapio Lipponen og den tidligere østrigske kansler Wolfgang Schüssel nævnes også som mulige kandidater til unionens toppost, den formentlig mest magtfulde politiske post i Europa.

Den 3. november var der jubel i den europæiske elite. Samme dag blev Lissabon-traktaten underskrevet af den tjekkiske præsident Vaclav Klaus.

Avisen The Times skrev:

“Europas elite fejrede den nært forestående ankomst af sin første præsident, da den sidste blafrende modstand mod Lissabon-traktaten forsvandt med et pennestrøg i Prag.

Gordon Brown og andre ledere priste en ny æra med udvidede magtbeføjelser for den europæiske union til at agere på den globale scene, da den euroskeptiske tjekkiske præsident undertegnede traktaten. Lettelsen i de europæiske hovedstæder var til at tage at føle på, da den otte år lange rejse hen imod en aftale, som giver Europa en præsident og en ny chef for udenrigspolitikken var slut.”

Den danske udenrigsminister Per Stig Møller havde allerede taget forskud på festen. EU skal være en supermagt, udtalte han til den danske presse efter topmødet:

- EU har det største marked. Vi er den største yder bistand i verden. Og så har vi en enorm mængde militær, hvis vi i øvrigt brugte det. Derfor har vi mulighed for at være en af de helt store spillere i verden.

Ingen af de europæiske folk fejrede at traktaten var blevet underskrevet af alle 27 medlemslande. Der var ingen steder menneskemasser på gaden for at hylde Lissabon-traktaten og dens kommende kransekagefigurer.

Eliten fejrede det i al hemmelighed.

Duk dig ikke – duk op!

Voksende kritik af politistatstiltag

Både i Danmark og internationalt rejser der sig en storm af kritik mod regeringens nye skridt hen mod politistaten i form af uropakken, der vil straffe fredelige demonstrerende

”Uropakken” udgør det største angreb på ytringsfriheden i årtier og kommer i kølvandet på terrorlovgivning, der allerede har indskrænket de demokratiske rettigheder i betydeligt omfang. Den skal hastes igennem folketinget og vedtages inden klimatopmødet i december, så den straks kan afholde folk fra at bruge deres demokratiske rettigheder og demonstrere mod kapitalismens klimaødelæggelser – og derefter i al fremtid sætte låg på protester.

Men kritikken mod lovgivningen er i løbet af få uger vokset i styrke og kan mærkes på Christiansborg. Den kommer fra brede kredse i Danmark, og den kommer også internationalt fra mange hold, ikke mindst fra den klimabevægelse, som er de reaktionære loves første mål.

Initiativet ’Budskab fra Græsrodderne’ har været meget aktiv ved mobiliseringen af modstanden mod loven og står som indkalder af en larmedemo – efter latinamerikansk forbillede – ved

førstebehandlingen den 4. november. Blandt talerne var Foreningen Oprør, skraldemændene, Klimakollektivet og Kirkeasyl.

Budskab fra Græsrodderne spørger: ”Hvis man ikke kan komme til orde, hvor blev så demokratiet af?”

Hvis man kan blive fængslet for at være til stede, hvor blev så retssikkerheden af?”

Hvis man kan tilbageholdes uden grund, hvor blev så menneskerettighederne af?” – og konkluderer:

”Det er på tide de mange siger fra- Duk dig ikke – duk op!”

Kriminalisering og udvidede politibeføjelser

En høring, arrangeret af Center for Rets- og Politiforskning CeRePo den 3. november op til lovens førstebehandling, satte fokus på dens kerneindhold: at den vil straffe fredelige demonstranter – og ikke ’ballademagere’, ’lømler’, ’urostiftere’ og hvad aktivister ellers kaldes af de reaktionære. CeRePo forklarer:

”Førende strafferetsekspertter som professorerne Eva Schmidt og Vagn Greve, Advokatrådet, Amnesty International, græsrodsorganisationer, store fagforbund som LO-Storkøbenhavn, 3F og FOA, den liberale tænketank CEPOS og mange andre advarer imidlertid mod stramningerne og de udvidede politibeføjelser.

Hovedkritikken er, at pakken ikke direkte sigter mod de ”professionelle ballademagere”, som justitsminister Brian Mikkelsen (K) taler om. Politi og domstole kan allerede i dag sætte hårdt ind mod deltagere i voldelige optøjer. I Ungdomshussagerne faldt der således domme på op til 15 måneders fængsel for ”medvirken til forberedelse af vold mod politiet.”

En af skærpelserne i regeringens lovpakke er, at også personer, der alene deltager i fredelig blokade eller blot holder fast i hinanden for at undgå anholdelse, i en række situationer som udgangspunkt skal idømmes 40 dages fængsel i stedet for bøder. Dertil indebærer lovpakken en mangedobling af

bødestørrelsen for selv mindre overtrædelser af ordensbekendtgørelsen, ligesom politiet får udvidet beføjelse til ”administrativ frihedsberøvelse” af borgere i op til 12 timer, uden at de pågældende sigtes for noget ulovligt.

Selvom uropakken berører fundamentale retssikkerhedsprincipper, så bliver den nu hastet igennem. Bl.a. Retspolitisk Forening og Institut for Menneskerettigheder kritiserer, at høringsparterne ikke har reel mulighed for gennemarbejdede høringssvar. ”

Er Danmark på vej mod en politistat?

Sådan spørger LO Storkøbenhavns forretningsudvalg, der på sit møde den 26. oktober drøftede regeringens forslag til en ”Lømmelpakke”. I en pressemeddelelse hedder det:

”LO Storkøbenhavn tager afstand fra Regeringens udspil. Vi spørger faktisk os selv om, aftalen er et skridt på vej mod en politistat i Danmark, hvor politiet får flere beføjelser på bekostning af indskrænkning af borgernes rettigheder til at demonstrere og til at ytre sig.

Det er helt utroligt, at man i et land som Danmark, der hæver fanen så højt, når det handler om ytringsfrihed, i den grad indskrænker borgernes rettigheder og i dette tilfælde borgernes ret til at demonstrere.

Det er vigtigt at gøre opmærksom på, at der skal skabes bindende aftaler om vores klima, vi må have begrænset udledningen af CO2, samt have sat større fokus på vedvarende energi, så der også i fremtiden er en jord at leve på. Derfor opfordrer LO Storkøbenhavns forretningsudvalg fagforeningerne til at deltage i den store fredelige demonstration den 12. december (se www.12dec09.dk).”

Faglige blokader et vigtigt angrebsmål

Brede faglige kredse har udtrykt stærk bekymring for, at loven vil rette sig mod faglige aktioner. Senest har man set politiindgreb i forbindelse med blo-

UROPAKKE NEJ TAK

larmedemo
ONSDAG den 4.11
Blågårds Plads kl.16
Christiansborg kl. 17
www.budskabfragræsrodderne.dk

Sig ikke: Jeg vidste det ikke og jeg gjorde ingenting

Lærerne på borgen undergraver demokrati og retssikkerhed - vi forsvarer retfærdigheden
Når man ikke kan komme til orde, hvor bliver så demokratiet af?
Mår man kan blive fængslet for at være tilstede, hvor bliver så retssikkerheden af?
Når man kan tilbageholdes uden grund, hvor bliver så menneskerettighederne af?

Det er på tide de mange siger fra

Duk dig ikke – duk op

kaden af byggeri med ikke overenskomstdækket polsk arbejdskraft i Trekronergade i København og i forbindelse med de fyrede skraldemænds blokade af forbrændingscentre. Frygten får selvfølgelig på, at fagligt aktive vil blive ramt hårdt af de nye love. Det bekræftes af den konser-

vative retsordfører Tom Behnke, politimand og tidligere MF for Glistrups Fremskridtsparti. Til Information siger Behnke:

”Loven gælder for alle - uanset hvilken organisation, man er medlem af. Men fagforeningerne kan være trygge ved, at det kommer til at fremgå tydeligt af lovens bemærkninger, hvornår der er tale om en grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden.”

Han afviser at faglige kampe udtrykkeligt undtages. Blokader vil således være mål.

Forsikringerne om, at lovteksten laver tydelige afgrænsninger og præciseringer, og at intet vil ramme almindelige fredelige protester og demonstrationer er ikke til at stole på.

Jævnfør at knivloven har ført til at besiddelse af en hobbykniv i sin bil kan medføre fængselsstraf!

”Uropakken vil straffe fredelige demonstranter”

*René Karpantschov,
Sociologisk Institut,
Københavns Universitet,
gav ved Cerepos høring
om uropakken en
omfattende kritik af
lovforslaget. Her gengives
en del af hans indlæg i
KP's referat*

Bortset fra et enkelt punkt om personer, der begår hærværk, så lægger pakken først og fremmest op til stramninger over for personer, der holder sig til fredelig adfærd. Eller personer, som juridisk set er uskyldige, idet de ikke sigtes for noget konkret, men udsættes for såkaldt administrativ frihedsberøvelse på politiets blotte mistanke. Ingen af de foreslåede stramninger – af § 119 stk. 3 om at lægge hindringer i vejen for politiets arbejde, af ordensbekendtgørelsens § 3 og 4 om gadeorden og sammenstimlen og af politilovens § 8 og 9 om frihedsberøvelse – retter sig mod personer, der udøver vold og hærværk, eller som på anden vis aktivt deltager i alvorlige optøjer og lignende.

Personer, der deltager i optøjer eller udøver vold, kan med den nuværende lovgivning straffes hårdt og bliver det allerede typisk efter § 134a om deltagelse i grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden og § 119 om vold mod embedsmand. I Ungdomshussagerne blev personer således straffet med op til ni måneders fængsel for vold og opløb i gaderne og op til 15 måneders ubetinget fængsel for ”medvirken til forberedelse af vold mod politiet” ved at opholde sig i Ungdomshuset under politiets rydningsaktion.

I bemærkningerne til uropakken hedder det bl.a., at den sigter ”på dem, der er med til at optrappe en tilspidset situation”, men også, at det gælder ”uanset om sådanne personer (...) anses for egentlige deltagere”. Det virker som en uklar gråzone, eller som om man nu fremover – til forskel fra hidtil – risikerer at blive dømt, også selvom man ikke er egentlig deltager i opløb eller i grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden.

Det er sådan, at man allerede med den nuværende lovgivning kan straffes for deltagelse i opløb og lignende, også selvom man ikke personligt udøver hærværk eller vold. I Ungdomshussagerne blev nogle fx idømt fængselsstraf efter § 134a for at kaste et stykke træ på et bål på gaden, og for år tilbage blev en person i en dengang opsigtsvækkende sag idømt 30 dages fængsel for at råbe: ”Gå dog hjem, Weidekamps lakajer.” Personen havde råbt dette mod nogle betjente på Blegdamsvej i september 1986, mens BZ'ere byggede barrikader og udøvede hærværk i den nærliggende Ryesgade, hvorfor personens tilråb ansås for medvirken til BZ'ernes optøjer.

Det er svært ikke at tolke uropakken sådan, at det fremover skal være nemmere at straffe personer for medvirken til optøjer uden at bevise, at de pågældende personer er ”egentlige deltagere”. På den måde er det meget muligt, at man får straffet flere af de reelle deltagere, der hidtil er sluppet for udøvelse af alvorlige optøjer, fordi anklagemyndigheden ikke har kunnet bevise deres individuelle skyld. Men samtidigt stiger sandsynligheden for, at personer kommer i fængsel for, hvad der i dag regnes for mindre forseelser som at sætte sig

ned på vejbanen, at lade sig bære væk af betjente ved en anholdelse, at blive stående et sted, efter at politiet har erklæret en forsamling for opløst, at skælde ud på betjente (og dermed skabe ’hindringer for politiets arbejde’) og lignende. Hvad værre er: Sandsynligheden for, at helt uskyldige fremover kommer i fængsel, stiger også. Fx vil det i praksis være uklart, hvornår der er optøjer i et område, og hvornår det at være til stede dermed kan anses for deltagelse i optøjer. Dertil er der flere eksempler på, at det i praksis er umuligt for tilstedeværende, der faktisk ønsker at forlade en forsamling, som politiet har erklæret opløst, at nå at komme væk. Enten fordi det i store og larmende forsamlinger ofte er umuligt at høre politiets beskeder, eller fordi politiet ikke giver de forsamlede tid og mulighed for at forlade stedet.

Med uropakkens anbefaling af 40 dages fængsel for førstegangstilfælde (§ 119 stk. 3) kombineret med mulighed for varetægtsfængsel med udsigt til 30 dages fængsel må vi desuden forvente flere varetægtsfængslinger i fremtiden. Men fængsel er et meget alvorligt indgreb, og det bør tjene til advarsel, at af de mere end 200 varetægtsfængslede i forbindelse med Ungdomshusuroen i marts 2007 blev kun et mindretal efterfølgende dømt.

Alt i alt øger uropakken risikoen for, at personer, der er forbipasserende, beboere, tilskuere og lignende, eller demonstranter, der har deltaget i lovlige protester eller mindre ordensforstyrrelser uden at have til hensigt at medvirke i egentlige optøjer, fremover vil blive idømt fængselsstraf og/eller blive varetægtsfængslet på et grundlag, der aldrig tidligere i det danske demokratis historie har bragt borgere i fængsel.

Skraldemænd forsvarer sig:

Nok er nok

I omkring en måned har de nu fritstillede HCS skraldemænd været i uafbrudt kamp. Bægeret var fyldt på grund af langvarige utålelige arbejdsforhold. Det er ikke for sjov skyld, skraldemændene har fortsat deres kamp.

Arbejderklassens hævdvundne og virksomme blokadevåben er beslutsomt taget i brug og overdanmark har svaret igen med massivt politiopbud i forsøg at undergrave de strejkendes beslutsomhed. Det er en klassisk arbejdskonflikt – og de strejkende og Danmarks arbejdere har fået et sjældent utilslørt indblik i statens klassekarakter: Lovgivning, kommuner, domstole, myndigheder og politi – alt har rottet sig sammen for at tvinge skraldemændene til at rage lortebler ud uden maske på.

Skraldemændene har set arbejdsretten dømmes for arbejdsgiverne, kommunerne ansætte strejkebryderfirmaer og politiet smadre en faglig kamp med brutale metoder, mens de har beskyttet skruerbrækkere.

Politiet erklærede i starten, det ikke blandede sig i en arbejdskonflikt. Så brød de blokaden, truede med hunde, gik målbevidst og anholdt de aktionerendes talsmand Ronni Hansen. Peberspray fik de også prøvet på skraldemændene. Skraldefolkenes solidaritet skulle knækkes.

Fra at have fastholdt blokader ved forbrændingen med efterfølgende store politiopbud er skraldemændene nu gået over til blokader forskellige steder i byen. Lige nu forholder de sig til det

forestående valg. Glostrup kommune er kommet med vage meldinger om at de ønsker kommunalt ansatte skraldemænd fremover. Derfor har skraldefolkene besluttet op til byrådsvalget at holde politikere fast på det.

Der er nok ingen tvivl om at den underliggende dagsorden for den nye uropakke ikke blot er at forhindre demonstrationer omkring miljø og klimatopmøde. Dybest set drejer det sig om at forsøge at knække enhver protest og uretfærdighed herunder - ikke mindst faglig kampe, hvis solidariteten og en effektiv aktion udvikler sig.

De strejkende skraldemænd er da også under konflikten blevet karakteriseret som 'ballademagere'. Det er mennesker, som kæmper ikke bare for deres egen værdighed, men for hele arbejderklassens, som trædes under fode. Den fortjener hele klassens uforbeholdne støtte.

Fotos: KP

Er det et tilfælde at et stort 'terrorkomplot' med rødder i Pakistan afsløres samtidig med at USA, NATO og Danmark er ved at udvide terrorkrigen dér?

De store overskrifter har igen været fremme om et terrorkomplot mod Jyllands-Posten, tegneren Kurt Westergård og redaktøren Flemming Rose, hovedmænd bag karikaturkrisen i 2006. I første omgang ville de to påståede terrorister med pakistansk baggrund, der er fængslet i USA, sprænge avisens redaktion i København og Århus i luften. I anden omgang ville de nøjes med at slå de to mænd ihjel, siger det amerikanske anklageskrift.

De to mænd er hhv. amerikansk og canadisk statsborger, begge bosiddende i Chicago. Den ene – amerikaneren David Coleman Headley alias Daood Gilani, 49 – erklærer sig skyldig, mens den anden, Tahawwur Hussein Rana, 48, nægter alt. De skulle angiveligt kende hinanden fra pakistansk militærtjeneste, og Headley er ansat i et af Ranas firmaer.

Mindst tre andre, alle bosiddende i Pakistan, skal være involveret i sammensværgelsen, siger FBI. Nøglepersonen og den mulige bagmand bag planerne er – ifølge den attentatruede avis – lederen af bevægelsen Harkat-ul Jihad Islami (HJI), der har stået bag en stribe terrorangreb i Indien og i selve Pakistan. Denne Muhammed Ilyas Kashmiri (=fra Kashmir) har tre gange i år været hovedmål for CIA-styrede missilangreb affyret fra førerløse amerikanske fly, erklæret død og dernæst nærmest mirakuløst genopstået.

Regeringen, de politiske partier og samtlige borgerlige medier er alle fulde af lovord for afsløringen af terrordåden, som blev forhindret. Samarbejdet mellem FBI/CIA og PET fremhæves som forbilledligt.

Al kritisk eftertanke er forbudt. Hælene skal smækkes sammen i retstilling, mens der gøres honnør.

SF-formand Villy Søvndal er betingel-

Terrorcentrum Pakistan – med Jyllands-Posten som mål?

sesløst begejstret. Hans pressemeddelelse lyder i sin helhed sådan:

”Islamistisk fundamentalisme og al anden terror er en svøbe for denne verden, og jeg kan kun udtrykke min dybeste afsky for den kujonagtige og menneskefjendske fanatisme, der kan få sådan nogle galninge til at planlægge terror.

Der er brug for, at alle i det danske samfund virkelig står sammen. Alle, uanset vores politiske eller religiøse ståsted, må bekende kulør og sige klart fra over for terror og fundamentalisme i alle afskygninger. Kampen mod terror og fundamentalisme i alle dens afskygninger er et anliggende for alle mennesker, og ingen kan undslå sig for denne diskussion. Vi må alle tage stilling og vælge side.

Vi må være taknemmelige for, at efterretningstjenesterne har opfanget de her planer, og jeg har kun stor ros over for den åbenhed, de amerikanske myndigheder har haft om sagen.”

”Al anden terror” gælder imidlertid ikke NATO’s terror i Afghanistan, som Søvnald og hans parti støtter. Det gælder heller ikke de folkeretsstridige, forsætlige mordattentater med ubemandede droner, som USA sender mod Pakistan, og som dræber hundreder af civile. Denne terror foregår langt fra det civiliserede og uskyldige Danmark og dets chokerede, uskyldige, civiliserede aviser og politikere.

Alle de tidligere stort opslåede terror- og attentatsager har vist sig at være af langt mindre omfang, end de blev fremstillet som af PET, politikere og medier. Faktisk er ingen danskere blevet dømt for terror eller terrorplaner. I sidste ende er de anklagede blevet frikendt eller er straffet for ’ulovlig våbenbesiddelse’ og endnu mindre ting.

Det særlige ved denne sag skulle være, at det angiveligt er indledningen på en ’global jihad’, at det er udlændinge, der vil bedrive terror i Danmark. Det er denne trussel, danskerne (og befolkningerne i USA og andre krigsførende

lande) er blevet skræmt med siden 11. september 2001, og som endnu ikke har vist sig at holde nogetsteds.

Derfor kan det selvfølgelig ikke udelukkes, at der denne gang har eksisteret reelle terror- og attentatplaner. Men ”planen er så amatøragtig, at terroristerne må være desperate”, siger den

MORGENAVISEN
Jyllands-Posten

tidligere PET-chef Hans-Jørgen Bonnichsen til Berlingske Tidende. Hans Jørgen Bonnichsen kan ikke erindre en terroraktion, der som denne er planlagt af amatører, og som det er lykkedes at føre ud i livet.

Det ligger langt fra det indtryk af topprofessionel terrorisme, som medierne har skabt.

Det hænger heller ikke sammen med, at Pakistan udråbes som nyt globalt terrorcentrum: ”Den globale terror har fået nyt hjemland,” hedder overskriften på en artikel i Information, der fortsætter:

”Hidtil har den globale indsats mod terror fokuseret på Afghanistan, men stadig mere tyder på, at nabolandet Pakistan er blevet den globale terrors egentlige arnested. Afsøringen af terrorplanerne mod Jyllands-Posten er ifølge eksperter et klart tegn på, at Pakistans militante organisationer satser stadig mere på global jihad og dermed udgør en voksende trussel for den vestlige verden og dermed også Danmark.”

Sandheden er, at der er åbnet en ny front i Afghanistan-krigen: nemlig i hele grænselandet til Pakistan, der omfatter næsten halvdelen af Pakistans territorium, hvor præsident Obama har givet ordre til at udvide droneangrebene og den pakistanske hær gennemfører offensiver mod ’Taliban i Pakistan’ – operationer, der har dræbt tusinder og drevet mere end en million på flugt. Kun i den forstand er Pakistan blevet centrum for ’international terror’ – og den bedrives af USA og dets allierede.

Den danske krigsforbryder Anders Fogh-Rasmussen, der er generalsekretær for NATO, kalder Taliban for ’afghanernes fjende’. Både afghanerne og deres fæller i Pakistan er de første til at bedømme, hvem der er deres venner, og hvem som er deres fjender. Obama, Fogh, USA, NATO, Danmark og Jyllands-Posten regnes af gode grunde ikke til vennerne.

De amatøragtige attentatplaner mod Jyllands-Posten har fået stor international opmærksomhed og bruges til at retfærdiggøre både den ulovlige udvidelse af krigen til Pakistan og den fortsatte og nederlagstruede krig i Afghanistan. USA og NATO bliver stadig mere desperate. Et krigsnederlag i Afghanistan kan betyde enden på NATO og på den falmende supermagt USA.

Lokalt i Danmark bruges de til at booste den ulovlige og upopulære krigsdeltagelse, til at blåstemple terrorlovgivningen og kræve udvidede beføjelser til PET og til uden protest at gennemføre nye skridt mod opbygningen af politistaten og mod politiske protester som den såkaldte uropakke, der hastes igennem folketinget.

Virkelige eller fiktive? Et bredt spektrum af reaktionære kræfter i Danmark forstår i al fald at udnytte de amatøragtige terrorplaner maksimalt.

Det indlysende, nemlig at reducere eller eliminere al terrorfare ved at trække de danske tropper ud af Afghanistan og stoppe de ulovlige besættelser og krige, som Obama, Fogh og Co. fortsætter, indgår ikke i overvejelserne.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Københavns lærere: Politikere hykler

Københavns Lærerforenings formand Jan Trojaborg afslører i en pressemeddelelse det fantastiske hykleri, kommunalpolitikere bedriver om København som børnenes by – samtidig med at de mest massive nedskæringer i en årrække gennemføres. F. eks. bliver der 200 lærere færre næste år

Midt i en kommunal valgkamp, hvor børnene står øverst dagsordenen, og det hedder sig, at København skal være Børnenes By, oplever børnenes forvaltning Børne- og Ungdomsforvaltningen BUF de mest massive nedskæringer i nyere tid.

Politikerne jubler over, at det strømmer til med nye børn og familier, der vælger at blive boende i landets hovedstad. Den nye overborgmester kører kampagne under mottoet 'Børnene Først' og København som Børnenes Storby, mens sparekniven samtidig svinges over de københavnske daginstitutioner og skoler, så over 210 mio. kroner skæres af et i forvejen udsultet budget. Det hænger overhovedet ikke sammen, så ikke mange kan have tiltro til politikernes valgsnak om løft af folkeskolen, tolærerordninger i indskolingen og andet af samme skuffe

Torsdag 5. november varsles firing af 80 medarbejdere primært i den administrative del. Men sparemålet på over 210 mio. kroner opfyldes ikke dermed. En gennemsnitsskole skal spare over 600.000 kroner i 2010. Da vi allerede er midt i skoleåret 2009/10, kan besparelserne først gennemføres fra august 2010. Det betyder, at der i skoleåret 2010/11 vil være 3-4 lærere færre pr. skole i en tid, hvor der i forvejen ikke er pladser nok til de børn, der allerede er her. Der vil således mangle omkring 25 spor, så skolerne overfyldes, og forti-

dens deprimerende fænomen 'vandreklasser', der allerede nu er genopstået, vil beklageligvis tage til i antal.

Politikerne er gået efter administrative besparelser, fordi de mener, at byen er overadministreret. Men nu rammer de i langt højere grad det pædagogiske frontpersonale både i institutioner og på skoler, hvor der næste år vil være over 200 lærere færre. Det svarer til en nedskæring på ca. 5 %.

"Det skal være slut med dårlige undskyldninger om, at vi ikke har råd til at give børnene ordentlige vilkår", skriver socialdemokraternes førstemand Frank Jensen.

Børnenes borgmester Bo Asmus Kjeldgaard har ikke i sin linde strøm af pressemeddelelser nævnt de katastrofale besparelser med ét ord. Han lufter i stedet valgløfter som to lærere i hver klasse og mere it i skolen. Dét, der bliver brug for i den næste valgperiode, er ikke tomme løfter, men penge til en genopretningsplan for den københavnske folkeskole, der ikke vil kunne leve op til politikernes ønsker om mere faglighed, et mindre præstationsgab mellem ét- og tosprogede elever og flere unge, der går videre i en ungdomsuddannelse.

Budgettet for 2010 er lige så mørkt og deprimerende som novembervejret, og hvis udmøntningen i Børne- og Ungdomsudvalget gennemføres som planlagt, bliver det uhyre svært at tro på politikerne.

Københavns Lærerforening organiserer 5.000 lærere og børnehaveklasseledere i Københavns Kommune

Kommunalvalgsplatform for ArbejderPartiet Kommunisterne i København

Lars Løkke Rasmussen mener, at børn ned til 12 år skal bære fodlænker, at den kriminelle lavalder skal sænkes til 14 år, at forældre til børn, der ikke er under uddannelse eller har arbejde, skal straffes økonomisk. Regeringen har sat fokus på lov og orden-samfundet. Tilsyneladende er samfundet truet af børn! Og det i så høj grad, at børn ned til 12 år skal straffes på lige fod med voksne. Hvad sker der?

Høje straffe til fredelige demonstranter, der ikke flytter sig hurtigt nok, når politiet siger det. 'Bøller', bliver demonstranterne kaldt af regeringen. Forslag om forbud mod foreninger, der ser det som sit højeste mål at hjælpe mennesker i nød. Hvad sker der?

Forhåndscensur og top-forsvarschefer, der lyver. En forsvarsminister og hans spinddoktor, der sender bøger, de vil have forbudt, til pressen. Hvad sker der?

En regering, der giver kæmpe skattelettelser til de rige og milliardstøtte til banker, men lader arbejdsløse sejle deres egen sø. Hvad sker der?

Arbejderpartiet Kommunisterne har siden sin stiftelse i 2000 kæmpet for at forandre Danmark i en positiv retning. Vi vil gerne have, at solidaritet mellem mennesker igen kommer i fokus. Kapitalismens grådige og ødelæggende tendenser har med krisen vist sin destruktive kraft. En kraft, der er blevet forstærket af regeringens nedskærings-, uligheds- og krigspolitik.

Regeringens kamp mod børn, indvandrere, ældre, arbejdere og studerende samt krige mod Afghanistan og Irak har haft voldsomme omkostninger for vores samfund. Omkostninger, der ikke kun viser sig økonomisk, men også socialt. Befolkningen bliver splittet mellem dem og os – de fremmede skal vi frygte og bekæmpe, lyder retorikken. Men vi vil ikke lade os splitte. Vi mener, at den bedste vej til integration

København – mod krise, krig og reaktion

er at skabe fælles værdier – skabe bedre forhold for os og for 'de fremmede'. Vi kæmper imod de sociale ghettoer, der samler problemerne og skævvrider samfundet.

Vi mener at børn, unge, ældre, arbejdere og studerende er en ressource og ikke et problem. Problemet er ikke os, men dem, der insisterer på at fremme egoismen, grådigheden og uligheden. Vi kæmper hver dag en kamp mod krig, krise og reaktion – det er en kamp, der også gælder dig.

For os er det afgørende, at man ønsker reelle forandringer, at stoppe krigene, stoppe diskrimineringen og stoppe den nuværende nedskærings-, og uligheds-politik. Det er der desværre ikke nogen af de nuværende partier, der vil. Budgetforliget for Københavns kommune for 2010, som alle partierne har godkendt, indeholder således nedskæringer for næsten 200 millioner kroner på skoler og daginstitutioner. Derfor kan vi ikke anbefale nogen af partierne.

Men vi vil opfordre dig til selv at tage aktiv del i kampen for et bedre samfund.

Det er vores by – vi skal alle være her!

Vi vil have lov til at leve i vores by uden hver dag at frygte for vores fremtid. Vi vil sikre vores børn en tryk opvækst og vores ældre en værdig alderdom. En fejlslagen lands- og kommunalpolitik har desværre ikke givet håb om en bedre fremtid. For APK er det vigtigt, at København er en by med plads til mennesker.

Klima er et kollektivt ansvar!

Forurening dræber. Der er i dag alt for mange biler i København, og antallet vokser hele tiden. Flere biler betyder mere støj, flere trafikuheld og mere forurening. Vi mener, at der skal drastiske og kollektive løsninger til for at sikre vores fælles fremtid.

Et vigtigt skridt er at mindske privatbilismen i København, men det kræver en hurtig og omfattende investering i

den kollektive trafik. Men prisen betyder også noget for folks valg af transportmiddel. Derfor foreslår vi, at den kollektive trafik skal være gratis. Undersøgelser viser, at det samfundsøkonomisk ikke er ret dyrt at gøre den kollektive trafik gratis for alle.

Bøger i stedet for bomber!

Hvert år bruges der milliarder af kroner på militæret. I finanslovsforslaget for 2010 er der helt præcis afsat 22 milliarder 675 millioner kroner til militæret. Det skyldes ikke mindst krigene i Irak og Afghanistan. Samtidig forventes en nedskæring på 2,5 pct. på de københavnske folkeskoler i 2010. Det er ikke acceptabelt. Vi mener, at samfundet skal investere i bøger og ikke i bomber.

Billige daginstitutioner NU!

Københavns kommune har ladet forældre til småbørn i stikken. En 'fejlberregning' har betydet, at der i dag er langt flere børn, end der er plads til i vuggestuer og børnehaver i København. Sparehensynet har vejet tungere end ønsket om at se realiteterne i øjnene. Også i 2010 spares der på daginstitutioner. I alt forventer man en besparelse på 3,5 pct. på københavnske daginstitutioner i 2010. Vi har brug for flere og billige daginstitutioner nu. Vi bør sikre vores børn en bedre fremtid.

Stop kriminaliseringen – arbejde til alle!

Fjernelsen af hashhandlen fra Christiania flyttede den lukrative forretning væk fra det åbne og ud i et mere lukket miljø. Kampen om hashmarkedet var en væsentlig årsag til eskaleringen af 'bandekrigen'. Regeringens eneste løsning på problemet har været mere 'lov og orden': visitationszoner, nedsættelse af den kriminelle lavalder, fodlænker til børn osv.

Vores forslag er radikalt anderledes. Sørg for, at alle unge får arbejde, praktikpladser og studiepladser. Det er den eneste langsigtede løsning. Legaliser hash, og fjern dermed en af bandekrigens økonomiske årsager. Stop opbygningen af politistaten, hvor alle problemer løses med vold og magt.

I længden er den udvikling langt farligere for vores samfund.

Danmark dumpet som ligeløns-land

Ligeløn imellem mand og kvinder er nærmest en by i Kina, viser en nylig global ligestillingsrapport

World Economic Forum har undersøgt ligestilling og ligeløn i 134 lande. Rapporten viser at Danmark ligger i toppen med hensyn til uddannelse, men samtidig at vi roder rundt nede på en 43. plads, når vi taler om ligeløn.

Dumpeplaceringen kommer ovenpå at EU-kommissionen for nylig har kunnet opgøre, at kvinder i Danmark tjener 17,7 procent mindre end mænd.

Danmark ligger bagud på linje med en række lande, vi normalt ikke sammenligner os med - som Zimbabwe, Tanzania, Kina og Guyana.

På det almindelige indeks for ligestilling placerer Danmark sig på en syvendeplass. Det omfatter ikke kun løn, men også spørgsmål som uddannelse, gennemsnitlig levealder og repræsentation i de nationale parlamenter. Foran Danmark ligger ikke bare

samtlig nordiske lande – med Island placeret som nr. 1 i 2009, og Finland, Norge og Sverige som hhv. 2, 3 og 4. Også New Zealand og Sydafrika er placeret foran Danmark ifølge disse faktorer.

Skel både i det private og offentlige

For at forstå tingene, som de er, må adskillige myter aflives. F.eks. den at omfattende uddannelse nærmest automatisk sikrer bedre løn – og sikrer kvinderne ligeløn. Det gør det ikke. De danske kvinder er generelt bedre uddannede end mændene, og tjener altså væsentligt mindre. Skævheden forstørres også i et helt livsforløb, hvor kvinderne pga. fødsler og barsel ikke optjener så meget i pension som mændene.

Billede fra konflikten i 2008, FOA møder ingen forståelse for kravet om mandeløn til kvindefag ved den kommende statsminister

Myten om det offentlige som den store murbrækker for ligeløn står også for fald. Det er længe siden, det har været tilfældet. Under liberaliseringsbølgen, hvor det offentlige niveau generelt er sparket baglæns, er også udvik-

Filippinsk hushjælp skal udvises, inden hun når i retten

Det er en oprørende, men langtfra enestående sag, som snart rulles op for retten i Nykøbing F., mener forbundssekretær i FOA, Jakob Bang

Sagen om den 21-årige filippinske kvinde Isabel Lagang er taget op af Avisen.dk, og den beskriver, hvordan godsejerfruen på Stampenborg Gods på Sydsjælland udnyttede den 21-årige filippinske hushjælp til at arbejde ti timer i døgnet – officielt for en løn på 17.000 kroner om måneden. Men udbetalt blev der kun godt 4.000 kroner tilbage, blandt andet fordi godsejerfamilien krævede 8000 kroner i husleje, fordi hushjælpen boede i et værelse på godset. Den 21-årige har aldrig selv læst sin ansættelseskontrakt, da hun ikke forstår dansk. Hun troede selv, at hun var au pair på godset.

Efter at have sagt sit job på godset op står den 21-årige filippiner nu til udvisning af Danmark fra i morgen. Selvom hun selv har skaffet sig et nyt job, så kan hun ikke få fornyet sin opholdstilladelse, der har været knyttet til arbejdet som hushjælp.

”FOA agter alligevel at gennemføre det civile søgsmål, som vi på vegne af kvinden har anlagt ved retten i Nykøbing F. Vi vil gå langt for at føre denne sag til ende,” siger forbundssekretær Jakob Bang.

”Det er desværre endnu en sag om udnyttelse af unge filippinere – hvad enten de er au pair eller som her hushjælp. Isabel er tydeligvis blevet snydt for det beløb, hun har betalt i husleje. Man kan leje mange værelser på Sydsjælland for 8.000 kroner om måneden,” siger Jakob Bang.

Han nævner også, at sagen om den 21-årige filippiner igen viser den totale mangel på retssikkerhed, som især filip-

Piger fra Filippinerne udgør godt 70 procent af au pair i Danmark. Billede fra teaterstykket Hush little baby

pinske kvinder arbejder under i Danmark. Opholdstilladelsene er typisk betinget af et arbejde som au pair – eller som her hushjælp hos en godsejerfrue. Men klager man eller siger man op, så ryger opholdstilladelsen. Derfor er der formentlig også en række eksempler på udnyttelse, der aldrig kommer til offentlighedens kendskab.

”Det er på tide, der kommer en revision af reglerne. Vi har efterhånden alt for mange eksempler på udnyttelse af au pair, ung pige i huset og som her hushjælp. De er i dag næsten retsløse,” siger Jakob Bang.

lingen mod ligeløn sparket tilbage.

Fag og Arbejde (FOA) har netop offentliggjort resultatet af en undersøgelse om ligeløn i kommunerne. Ifølge undersøgelsen er løngabet mellem mænd og kvinder i kommunerne i gennemsnit 13 procent.

I den private sektor er gabet lidt større.

Placeringen nede på en 43. plads er tankevækkende og underbygger kravene fra storkonflikten sidste år om flere hænder og ligeløn nu! Sosu'ernes og de øvrige sundhedsarbejderes kamp var virkelig med til at sætte fokus på disse mangler, i særdeleshed i det offentlige.

Men i den efterfølgende overenskomst var deres krav fuldstændig forvandlet og endte med smuler. Regeringen nedsatte nødtvunget en syltekrukke: En Lønkommissionen.

Den skal til maj aflevere sine analyser af blandt andet lønforskellene mellem mandefag og kvindefag.

Det vil ikke i sig selv betyde nogen fremskridt for den agterudsejlede ligeløn.

Der må kæmpes for det

Storkonflikten i foråret 2008 var også et klart signal om, at kampen for ligeløn igen er kommet på dagsordenen, og at den ikke vil forsvinde så let.

Det faktum at Danmark ligger i ligestillingens top i forhold til uddannelse og til gengæld ligger på en beskæmmende dumpeplads med hensyn til ligeløn, understreger, at tingene ikke kommer af sig selv, eller foræres som resultat af kommissioner og udvalg. Der må kæmpes for det – og kampen for ligeløn har simpelthen været lagt på hylden, også af faglige ledere, i flere årtier.

- Engang var det holdningen at når kvinderne blev lige så godt uddannede som mænd så ville ligeløn komme af sig selv. Nu er vi altså verdens bedste til at uddanne kvinder, men det har ikke rokket meget ved løngabet, konstaterer FOAs formand Dennis Kristensen i forbindelse med offentliggørelsen af undersøgelsen.

Det er bare ærgerligt at samme forbundsformand var med til at nedlægge storkonflikten uden hverken afgørende reallønsforbedringer eller ligelønsfremskridt.

Er du ny – eller bare dum

Når man starter op på en ny arbejdsplads, er der mange hensyn at tage. På mange leder kan det sammenlignes med at træde ind i et nyt socialt fællesskab, hvor man gør klogt i at lure stemning, traditioner og fællesskabets kultur an, inden man "springer ud" som den dominerende, overdrevent selvsikre type.

Som ung er de fleste i hovedsiden rimelig ydmyge, når de starter op. Det er en ny situation. I forskellig grad nager en lille usikkerhed i baghovedet: Kan jeg klare det? Endelig er man som ung også betydeligt yngre end aldersgennemsnittet på den nye "plads".

Arbejdskammeraterne har oftest også en større tålmodighed over for "nye", desto yngre de er. De skal jo lige lære det først. Ungdommens letsind og dumdristighed bliver der ofte set gennem fingre med, ud fra devisen: Kanterne sliber vi med tiden.

Om ældre, der har rundet de 50, stiller tingene sig lidt anderledes. Arbejdslivet har strakt sig over omkring 35 år, så er der prøvet lidt af hvert. Man er et rimeligt udviklet individ, der ikke er i stand til at lave om på sig selv fra den ene dag til den anden. Kollegaerne på den nye arbejdsplads er som regel forstående over for dette udgangspunkt. Det ændrer ikke ved det faktum, at den ældre netop pr. erfaring har tilegnet sig en god portion ydmyghed, når den nye arbejdsplads entres.

Forskellige faktorer kan imidlertid ryste billedet en del. I sidste uge havde min makker eksempelvis haft Susanne med som "føl" som chauffør fra morgenstunden. Susanne er i arbejdsprøvning hos os i tre uger, fordi hun lider af slidgigt efter 30 års rengøringsarbejde. Hun er en frisk kvinde, som ikke er bleg for at tage fat, men Erling var alligevel en kende rystet, da han kom tilbage fra morgenrunden.

Han erklærede, at den "nye" godt nok var rimelig rapkæftet og påstå-

lig – på én og samme tid. Da der var faldet lidt ro over arbejdspladsen, bad jeg ham om at uddybe problemet.

- Jo, det var faktisk lige fra starten. Lige gyldigt hvad jeg sagde, så vidste hun bedre.

- Kan du give et eksempel? prøvde jeg.

- Efter et stykke tid hvor jeg havde båret over med hendes klogskab, bemærkede jeg, at det var vigtigt, at vi som chauffører orienterede os om, at den sidst ankomne passagerer havde sat sig, inden vi sætter i gang.

- Så tyssede hun på mig. Det behøver du ikke at fortælle mig.

Det giver sig selv. Jeg er jo vant til servicearbejde. Det ved jeg alt om. Desuden kan jeg slet ikke rumme alle dine oplysninger, så fremover må du meget gerne spare mig.

Jeg kunne se på Erling, at dén måtte han i situationen

tygge alvorligt på. Erling havde svaret Susanne:

- Jeg er nødt til at instruere dig om de mest basale sikkerhedsforanstaltninger. Jeg ved jo ikke, hvad du kender til og ikke kender til. Desuden er det langt fra alle HT-chauffører, der viser det hensyn. Det vidste Susanne nu nok, de gjorde!

Erling tav – stadig helt paf over Susannes alviden på et område, hvor Erling så ofte på egen krop havde erfaret det modsatte. Vi så begge tre ugers mørke skyer foran os.

Som tiden er gået, tyder det på, at Susanne har været overdrevent nervøs på førstedagen. Det fungerer faktisk godt, så Erling og jeg er blevet enige om, at en naturlig bekymring om det nye i situationen er slået over i en facade af overdreven sikkerhed.

Det er ikke altid let at starte på en ny arbejdsplads – slet ikke når man er vraget på resten af arbejdsmarkedet grundet nedslidning.

Reno

Bertolt Brecht (1898-1956) skrev ikke bare det 20. århundredes betydeligste dramatik, hans skrev også nogle af århundredets mest nødvendige digte. Her er en lille håndfuld fra nogle af de mørkeste år i Tysklands og menneskehedens historie.

Til frihedskæmperne i koncentrationslejrene

Næsten uden for rækkevidde er I!
Begravet i koncentrationslejrene
Afskåret fra ethvert menneskeligt ord
Underkastet mishandlinger
Slået til jorden, men
Ikke bragt på andre tanker!
Forsvundet, men
Ikke glemt!

Skønt vi kun hører lidt om jer, så hører vi dog: I er
Uforbederlige.
Uimodtagelige for belæring, hedder det, er I tro mod den
proletariske sag
Overbeviste om, at der stadig i Tyskland
Kun findes to slags mennesker: udbyttere og udbyttede
Og at kun klassekampen
Kan befri byernes og landets menneskemasser fra elendigheden.
Hverken ved at prygle jer eller ved at hænge jer op,
hører vi, kan I
Bringes så vidt som til at sige, at
To gange to nu er fem.

Altså er I
Forsvundet, men
Ikke glemt.
slået til jorden, men
ikke bragt på andre tanker.
Sammen med alle uforbederligt viderekæmpende
Der uimodtagelige for belæring klynger sig til sandheden
Er I for fremtiden
Tysklands sande førere.

Oversat af Regnar Mandsbjerg.
Efter 'Klassedigte', Særudgave af
tidskriftet Clarté nr. 6, 1972

Hyldestdigte

Af Bertolt Brecht

Til det illegale arbejdes pris

Skønt er det
At gribe ordet i klassekampen.
Højt og gjaldende at kalde masserne frem til kamp.
At trampe undertrykkerne ned, at befri de undertrykte.
Svært er det, og nyttigt, det daglige detailarbejde
Sejt og hemmeligt at knytte
Partiets net foran
Arbejdsgivernes geværløb:
Tale, men
Skjule taleren.
Dø, men
Dølge døden.
Hvem gjorde ikke meget for berømmelsen, men hvem
Gør det for tavsheden?
Men den fattige spisende byder æren til bords
Ud af den trange og forfaldne hytte træder
Ustandselig storheden
Og berømmelsen spørger forgæves
Efter udøverne af den store dåd.
Træd frem
For et øjeblik
Ukendte, skjulte ansigt, og modtag
Vor tak!

Til den revolutionæres pris

Når undertrykkelsen tag til
Mister mange modet
Men hans mod vokser.

Han organiserer sin kamp
For femøren, for kaffepausen
Og for magten i staten.

Han spørger ejendommen:
Hvor stammer du fra?
Han spørger meningerne:
Hvem gavner I?

Hvor der altid blir tiet
Dér vil han tale
Og hvor undertrykkelsen hersker og der tales om skæbne
Vil han nævne navnene.

Hvor han sætter sig til bords
Sætter utilfredsheden sig til bords
Maden blir dårlig
Og stuen erkendes at være trang.

Hvor de jager ham hen, derhen
Kommer osse oprøret, og hvor han drives bort
Blir dog uroen tilbage.

Til dialektikkens pris

Uretten går i dag fremad med sikre skridt.
Undertrykkerne indretter sig på titusind år.
Magten forsikrer: Alt vil forblive som det er.
Ingen stemme høres udover de herskendes stemme.
Og på markedspladsen siger Udbytningen højt: Først nu
tar jeg for alvor fat.
Men af de undertrykte siger mange nu:
Det vi vil, går aldrig.

Du, som endnu lever, sig aldrig aldrig!
Det sikre er ikke sikkert.
Intet vil forblive som det er.
Når de herskende har talt
Vil de beherskede tale.
Hvem vover at sige: aldrig?
Hvem har ansvaret, hvis undertrykkelsen fortsætter: Vi.
Hvem har ansvaret, hvis den blir knust? Ligeledes vi.
Du, som blir slået ned, rejs dig!
Du, som er fortabt, kæmp!
Den der har erkendt sin situation, hvordan skal han kunne standses?
Thi de besejrede af i dag er sejrherrene af i morgen
Og aldrig blir til: endnu idag!

Ernst Thälmanns mindested skal bevares!

Gravemaskinerne står parat. Nedrivningen af
mindestedet for den legendariske tyske antifascist
Ernst Thälmann må forhindres!

Siden 2003 har Ernst-Thälmann-Gedenkstätte i Ziegenhals nær Berlin været lukket for offentligheden. Ingenting bliver gjort for at vedligeholde mindestedet, og hele området forfalder. Foreningen til forsvar for borgerrettigheder og menneskeværd (GBM) og venneforeningen "Ernst Thälmann-Gedenkstätte" Ziegenhals har taget et initiativ til et internationalt opråb for at forhindre en planlagt nedrivning.

Det antifascistiske mindesmærke i Ziegenhals værner mindet om den illegale antifascistiske konference, som centralkomiteen i KPD (Tysklands Kommunistiske Parti) afholdt, og den tyske modstand mod Hitler. Det er ikke bare et regionalt mindested i et idyllisk område i udkanten af Berlin (Krossinsee). Det er også et monument for en vigtig leder for den tyske arbejderbevægelse, og over et antifascistisk medlem af den tyske Rigsdag, som erklærede, at "Den som vælger Hitler, vælger krig".

Antifascister over hele verden tog del i kampen for at kræve Thälmann løsladt fra fængsel og koncentrationslejr, helt frem til han blev myrdet af nazisterne i 1944.

Den tyske forbundsrepublik og den tyske regering har et ansvar over for den internationale opinion. Hvordan kan en regering i Tyskland, som startede 2. verdenskrig, og som i dag har nazister repræsenteret i kommuner og delstatsforsamlinger, handle så historieløst og uansvarligt? Støtteforeningerne kræver, at forbundsregeringen påtager sig sit ansvar og redder mindestedet fra den planlagte historieandalisme.

De kræver, at det bliver gjort til et nationalt mindesmærke, som hædrer Thälmanns og kommunisternes antifascistiske kamp, og de forlanger, at det holdes i hævd og åbent for publikum.

- Opråbet er internationalt og kan underskrives på www.etg-ziegenhals.de.

En halv million kroner i humanitær støtte

Politiet søger at beslaglægge Kirkeasyls indsamlede penge

Af Kirkeasyl/KP

De afviste irakiske asylansøgere fra Brorsons kirke har fået udbetalt knap en halv million kroner, som flere tusinde borgere i Danmark har gennem Kirkeasyl. Nu søger politiet at beslaglægge Kirkeasyls vikarbureaus formue på godt 300.000 kr. Samtidig er tvangsdeportationerne genoptaget

fanklager ved Københavns Politi, Carsten Egeberg til Berlingske Tidende som årsag til beslaglæggelse.

- Vi har fulgt Udlændingelovens regler til punkt og prikke, og derfor står vi helt uforstående over for de mistanker, der nu rettes mod os, siger Kirstine Mose fra Asylbureau Aps. - Vi kan ikke se det som andet end et målrettet forsøg på at mistænkeliggøre vores virksomhed, for dermed at stoppe et lovligt politisk initiativ og intimidere de mange borgere i Danmark, der støtter op om vores arbejde.

Asylbureau Aps udsprang som et af mange tiltag fra Borgerinitiativet Kirkeasyl, der samlede sig i sommeren 2009 for at støtte de afviste irakiske asylansøgere.

- Regeringen og myndighederne har gjort alt, hvad de kunne, for at spænde ben for Kirkeasyls lovlige politiske arbejde. Den her sag er et åbenbart forsøg på at kriminalisere enhver form for humanitært arbejde med asylansøgere i Danmark, siger Kirstine Mose. - Regeringens hensigt må være helt at afskære asylansøgere fra kontakt med det omgivende samfund og dermed gøre asylansøgere til pariaer i Danmark.

Kirkeasyl uddeler formue

Kravet om beslaglæggelse af de mere end 300.000 kr. kom efter at Kirkeasyl meddelte, at organisationen havde uddelt knap en halv million indsamlingskroner. Sådan forklarer Kirkeasyl sine uddelinger, som politi og anklagemyndighed altså vil have stoppet:

En stor del af pengene er gået til de irakere, der allerede er blevet tvangsud-

vist, men også irakere, der har fået genoptaget deres sag eller sidder fængslet i Danmark, får penge. Det er irakere selv, der har besluttet, hvordan pengene skal fordeles.

Med overførslen af op mod 485.000 kr. har Kirkeasyl nu gennemført den største samlede udbetaling af økonomisk støtte til de afviste irakiske asylansøgere, der var en del af aktionen i Brorsons kirke. Pengene stammer fra de mange forskellige støttearrangementer, som Kirkeasyl har gennemført, siden irakerne indledte aktionen i midten af maj måned i år.

Stor og vigtig hjælp til udviste i Irak

- Det er en meget vigtig og stor hjælp til os, at vi nu modtager disse penge, siger Hazhar Jaaf, talsperson for irakerne i Danmark. - Både mens vi var i kirken, og efter rydningen i august, er der indsamlet og brugt rigtig mange penge, og det har betydet meget for os. At vi nu også kan fordele næsten en halv million kroner, er meget glædeligt, og vi vil gerne takke alle de mange mennesker, der har støttet os, forsætter Hazhar Jaaf.

En stor del af pengene er gået til de irakere fra Brorsons kirke, der allerede er blevet udvist til Irak. Fordelingen af pengene har irakerne selv aftalt.

- Det vigtigste var at kunne sende penge til dem, der allerede er blevet udvist til Irak, og som vi stadig har kontakt med, fortæller Hazhar Jaaf. - Mange af vores venner dernede har desperat brug for hjælp, for de blev sendt ud af landet med stort set ingenting, så vi har valgt at give de fleste

Natten til den 4. november, hvor den europæiske elite fejrede Lissabon-traktatens undertegnelse, genoptog dansk politi efter en pause tvangsudvisningerne af irakiske flygtninge til Irak. En større politistyrke ankom til Ellebæk-fængslet ved Sandholm-lejren for at føre irakerne til et fly med en envejsbillet til det usikre Bagdad. I løbet af aftenen forsamledes mere end 100 aktivister fra Kirkeasyl for gennem en fredelig blokade at forhindre udvisningerne.

Kirkeasyl opfattes af reaktionære regeringspolitikere og politiet som en trussel, som skal bekæmpes med brutale midler.

På et hemmeligt og lukket retsmøde i Københavns Byret den 6. oktober fik politiet bemyndigelse til at beslaglægge Asylbureaus formue på 308.000 kr. I første omgang søgte man fra myndighederne at forhindre enhver oplysning om sagen. Efter at den kom frem i Berlingske Tidende afholdtes et nyt retsmøde den 2. november, hvor en endelig kendelse blev udskudt til mandag den 9. november.

Lovlig humanitær virksomhed

- Vi har haft mistanke om, at Kirkeasyl understøtter de afviste irakiske asylansøgere. Og så har politiet indledt en strafferetlig undersøgelse, sagde che-

penge til dem. Mange af de udviste har brug for penge for at komme væk fra områder, hvor de med sikkerhed er i fare. Og vi ved, at der allerede nu er flere, der planlægger på ny at flygte ud af Irak, og for dem vil de penge, der nu er sendt, være en kæmpe hjælp.

Også irakere, der fx sidder fængslet i Ellebæk, opholder sig i flygtningelejrene eller bor andre steder i Danmark, mens deres sager behandles, får udbetalt penge.

- Vi valgte også at give mindre beløb til de irakere, der stadig er i landet, for som afvist asylansøger har man stort set intet at leve for i Danmark, oplyser Hazhar Jaaf. - For bl.a. familierne kan disse penge gøre en stor forskel og fx betyde, at vores børn kan få et par nye sko til vinter, eller at de større børn får råd til skolesager. Det betyder rigtig

meget og vil lette hverdagen for os, selv om det selvfølgelig kun er mindre beløb, der kan gives. Ingen af os bliver rige af det her.

Indsamlingsarbejde fortsætter

Selv om Kirkeasyl med udbetalingen foreløbig har gjort regnebrættet op, fortsætter arbejdet – også med at samle penge ind, for der stadig brug for hjælp til de afviste irakere.

- Der har været en enorm opbakning i befolkningen til vores aktiviteter, og danskerne har været meget rundhåndede, når det handlede om at støtte de afviste irakere, siger Jakob Tamsmark fra Kirkeasyl. - Det har også været nødvendigt, for det kostede mange penge, mens irakerne boede i Brorsons kirke,

og vi har også tidligere sendt penge til de udviste irakere. Det viser, at mange danskere er parat til at tage ansvar og hjælpe, når staten og regeringen svigter. Det er forkasteligt, at den samme regering, som kastede Danmark ud i en ulovlig angrebskrig, nægter at tage ansvar for krigens flygtninge.

Kirkeasyl understreger, at der ikke er udbetalt penge til flygtninge, der lever under jorden.

- Der er ingen tvivl om, at hvis der er irakere, der er gået under jorden af frygt for en tvangsudvisning, så har de formentlig brug for hjælp og penge, siger Jakob Tamsmark. - Men der er ikke gået penge fra Kirkeasyl til mennesker under jorden, bl.a. fordi det ville være ulovligt. Det har vi garanteret dem, der har støttet Kirkeasyl, og det står vi selvfølgelig ved.

Sidste nyt fra Afghanistan-fronten

Danmark opgiver 'kamp for demokrati'

Anden valgrunde aflyst: Svindepræsidenten valgt af USA og indsat af FN. Demokrati alligevel ikke så vigtigt, siger den danske regering

Det såkaldt internationale samfund med USA i spidsen – en alternativ betegnelse for den imperialistiske verden – er blevet enig med sig selv om at aflyse den ellers proklamerede anden runde i svindevalget i Afghanistan den 7. november.

Fup-præsidenten Hamid Karzai er erklæret som valgets vinder, genindsat som præsident og personligt lykønsket med fremskridtene af FN's generalsekretær, Ban Ki-Moon, og hilst af Obama, EU og den danske regering – hans sponsorer gennem de første otte krigs- og besættelsesår.

Tillykke, Karzai – gamle svindler!

Fupfarcen fik en foreløbig ende, da Karzais modkandidat, Abdullah Abdullah, trak sig fra anden runde. Det forventes, at han som præmie inden længe dukker op på en indbringende minister-

post i Karzais regering.

I sin tiltrædelsestale lovede fuppræsidenten at bekæmpe korruption.

Den egentlige årsag til USA's aflysning af valget – som ellers efter to måneders diskussion fik et valgresultat, der udløste en anden runde, fordi svindepræsidenten ikke fik halvdelen af de afgivne stemmer – er frygten for Talebans øgede styrke.

Taleban havde opfordret til boykot af første omgang af valget, og et flertal af afghanerne fulgte opfordringen og underkendte dermed demokrati-farcen, som udviklede sig stadig mere grotesk:

Da 'det demokratiske image' blev afsløret for hele verden som bedrag, forsøgte man at redde stumperne med meddelelsen om en anden runde.

Men Taleban indledte en kampagne for at forstyrre anden runde af det afghanske svindevalg. Det angreb FN-tilholdssteder i Kabul. Seks udenlandske FN-folk blev dræbt ved den lejlig-

hed. FN har spillet en hovedrolle i organiseringen af fupvalget og har sanktioneret den ulovlige besættelse af Afghanistan.

Den afghanske modstand er stærk nok til at ramme stærkt befæstede steder i besættelsesmagtens centrum. Det førte til en ændring af planer og propaganda – og kåring af Karzai som ægte valgvinger og legitim præsident.

"Demokrati" udskudt - på ubestemt tid

Nu meddeler den danske regering, at dens store kamp for demokrati, ytringsfrihed osv. i Afghanistan er udsat på ubestemt tid. Nu gælder andre prioriteringer. Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet er enige, og Radikale og SF er med.

Nu handler det om at sikre, at Afghanistan ikke falder tilbage i Talebans hænder – og så må de flotte målsætning-

ger om demokrati komme i anden række, understreger udenrigsminister Per Stig Møller over for Politiken:

”Lige nu står vi i en situation, hvor vi ikke kan risikere at tabe kampen hverken i Afghanistan eller Pakistan. Sker det, så vågner verden først op til et sikkerhedsproblem. Derfor skal fokus lige nu være på at sætte massivt ind mod Taleban og al-Qaeda,” siger udenrigsministeren, der fortsætter:

”Karzai har et stort troværdighedsproblem, for han har ikke fået afghanerne til at tro på demokratiet. Men lige nu er det sikkerhedssituationen i landet, vi skal have styr på.”

Nogen kunne mene, at det er Per Stig Møller, NATO-boss Fogh Rasmussen, præsident Obama, FN-chef Ban Ki-Moon og de øvrige besættelsesherrer, der har et troværdighedsproblem. Marionetten Karzai spræller på kommando.

’Krig mod terror’ er nu det tilbageblevne ’argument’ for krigen og besættelsen. Det samme som for otte år siden, efter 11. september. Det klinger hult. Også når det suppleres med Dansk Folkepartis tilføjelse om, at det er nødvendigt at føre krig i Afghanistan, Irak osv.

for at forhindre muslimerne i at erobre verden.

Trætte af svindelen

Den danske statsminister Løkke Rasmussen meddeler:

”Nu skal det internationale samfund formulere sine forventninger til Karzai. Der er brug for, at han rækker ud i alle regioner og leverer stabilitet.”

Men Karzai vil heller ikke i de næste otte år levere demokrati, stabilitet eller blive noget andet end en godt beskyttet bykonge i Kabul. Det er afsløret svindel – og har været det fra starten. Nu trækkes bagmændene og dukkeholderne med ned.

Det valg, der skulle overbevise verden om, at der skete ’demokratiske fremskridt’ i Afghanistan, og at der var opbakning til besættelsesmagterne og deres indsatte præsident, er endt ikke bare som en svindelfarce, men som en politisk katastrofe for krigskoalitionen.

I alle krigsførende lande er et flertal af befolkningerne mod krigen og vil have besættelsestropperne hjem fra Afghanistan.

Taleban om svindevalgets 2. runde

”Amerikanerne brugte millioner af dollars på valget den 20. august, men de nåede ikke deres mål, selvom de styrede det hele og havde foretaget enorme sikkerhedsforanstaltninger.

Afghanerne nægtede at afgive deres stemme i denne amerikanske såkaldt demokratiske proces, der foregik i skyggen af kampvogne og morterer. I stedet foretrak mange af dem at blive hjemme på valgdagen og dermed boykotte valget. Dette slag mod amerikanerne gjorde dem fulde af skam og plettede deres ansigt. Som følge heraf var de tvunget til at omgå denne skændsel ved at udsætte valgresultatet to måneder, angiveligt som følge af stemmeoptælling.

Til sidst ugyldiggjorde de stemmer i første valgrunde på grund af valgsvindel. Dermed miskrediterede de samtidig og på latterligste vis deres lakajer, der havde ansvaret for valget, og ved at så sproglig splid og

had banede de vejen for omvalget.

Det Islamiske Emirats Afghanistans opfordring til afghanerne om at forpurre valgprocessen har bragt USA’s besættelse og militære tilstedeværelse i Afghanistan i tvivl. Afghanerne reagerede positivt på opfordringen fra Det Islamiske Emirats Afghanistan, der opfordrede dem til at undgå at styrke de vantros, korruptionens og vildledningens rækker ved ikke at afgive deres stemme.

Amerikanerne og deres invasionskoalition skal forstå, at holdningen til fupvalget hos Det Islamiske Emirats Afghanistan og det afghanske folk i hellig krig er urokkelig og den samme som før. De har allerede set afghanernes reaktion i den første runde af valget.”

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Afghanistan Blog. Forkortet af KP.

Fodnoter til Obamas krige

Involveret i narkohandel. Den afghanske minister for narkobekæmpelse siger, at fremmede styrker tjener penge på narkotikahandel i Afghanistan. General Khodaidad Khodaidad siger, at hovedparten af narkoen er lagret i to provinser, der kontrolleres af tropper fra USA, UK og Canada. Det er også der, hvor de danske tropper befinder sig. Generalen tilføjede, at NATO-styrkerne beskatter opiumsdyrkingen i områder, der er under deres kontrol.

Ifølge New York Times er den afghanske præsidents bror Ahmad Wali Karzai involveret i opiumhandel – og er samtidig CIA-agent.

Afghanistan er verdens største opiumsproducent. Narkoproduktionen er øget dramatisk siden den amerikanske ledede invasion for otte år siden.

Afbrænder Obamas billede i Kabul. Den 25. oktober afbrændte rasende studenter Obamas billede foran parlament i Kabul, mens de råbte ”Død over Amerika” og protesterede mod NATO’s drab på civile. Protesten blev udløst af rapporter om, at amerikanske tropper bevidst havde afbrændt Koranen.

UK: Stordemo mod Afghanistan-krig. Mange soldater og pårørende deltog den 24. oktober i den første demonstration mod Afghanistan-krigen siden dens begyndelse i 2001 i London, arrangeret af Stop the War-koalitionen. 5.000 deltog ifølge politiet, 10.000 ifølge arrangørerne.

84 pct. af briterne mener, at USA, UK og NATO taber krigen i Afghanistan. 62 pct. vil have de britiske tropper trukket ud øjeblikkeligt eller senest i løbet af et år, mens 29 pct. mener, de skal blive, ’så længe den afghanske regering vil have dem der’.

EU vil bruge ulandsbistand på CO₂-kvoter

EU landene har vedtaget en fælles holdning til en ny international klimaaf tale. Den består i forældede og hule målsætninger og finansieres af udviklingslandene

EU's gigantiske apparat af embedsmænd har en tradition for det med ordgejl. Således også i den sammenfatning, der er udsendt fra det seneste topmøde i EU den 29. – 30. oktober under svensk formandskab.

Til indledning indrømmes det, at klimaændringerne sker hurtigere end forventet:

"Vi oplever, at isen smelter mange steder, at vandstanden i verdenshavene stiger, og at oversvømmelser, tørke og hedeølger forekommer med større hyppighed, øget intensitet og længere varighed."

Og straks i næste afsnit fastholder man det relativt gamle mål om at holde temperaturstigningen under to grader Celsius, selvom de netop har anerkendt, at det er utilstrækkeligt!

Den globale temperaturstigning som følge af forurening ligger i dag på knap én grad.

Fortrop i klimakamp? No way

EU fremhæver sig selv som fortroppen i kampen mod klimaforandringer, og de er indstillet på at gå med til en 30 % reduktion af CO₂-udslip i 2020. Men straks efter skriver man så, at det kun gælder, hvis de andre lande også vil. Helt standse med at bruge kul, gas og olie vil man slet ikke. Atomkraft vil man fremme. Det er op til børn og børnebørn engang på den anden side af 2050 at gennemføre den beslutning.

"Det Europæiske Råd opfordrer alle parter til at tilslutte sig målsætningen om to grader Celsius og nå til enighed om globale emissionsreduktioner på mindst 50 % og, som en del af de globale emissionsreduktioner, en samlet emissionsreduktion for de udviklede lande på mindst 80-95 % inden 2050 i forhold til 1990-niveauet," hedder det på unionens kancellisprog.

EU's krav til FN's klimatomøde er, at en aftale kommer til at foregå på det frie markeds betingelser. Dog antydes det efter hvert enkelt punkt, at eventuelle omkostninger ved enhver form for ændring skal finansieres af offentlige penge.

Kopi af dårlig model

Selvom det oprindelige måltal for reduktion af CO₂-forurening ikke er nået med den eksisterende Kyoto-aftale, skal den samme model efter EU's mening fungere som basis for en ny juridisk aftale.

Det vil sige en plan for reduktion af CO₂, der består i noget, der bedst kan sammenlignes med en hvidvaskningskarrusel, der indgår i et sindrigt samspil mellem udviklingslandenes krav

Det svenske EU formandsskab ved statsminister Fredrik Reinfeldt, rejste den 3. november til USA, for at tale om det fælles mål om at forhindre at FN's klimatomøde ender i krav til de rige lande.

om støtte til at klare sig igennem klimaforandringer og krav i klimaaf talen.

EU har regnet på udviklingslandenes krav og anslår:

"De samlede ekstra nettoomkostninger til modvirkning og tilpasning i udviklingslandene vil kunne udgøre ca.

Traktat-sag ankes til Højesteret

Østre Landsret har afvist den sag, som Ole Krarup, Niels Hausgaard, Helge Rørtoft-Madsen og 35 andre borgere har anlagt mod regeringen for grundlovsbrud ved ratificeringen af Lissabon-traktaten. Sagsøgerne mener, at traktaten er i strid med den danske grundlov og burde have været til folkeafstemning. Regeringens forsvarer, kammeradvokaten, mener, at sagsøgerne ikke har nogen interesse i sagen, og at den derfor bør afvises. Dommerne i landsretten gav kammeradvokaten medhold. Nu anker sagsøgerne sagen til Højesteret.

Da en række borgere i 1993 anklagede den daværende regering for grundlovsbrud i forbindelse med Maastricht-traktaten, afviste landsretten også borgernes interesse i sagen i 1994. Sagen blev anket til Højesteret, som i 1996 erkendte borgernes interesse i sagen. Men landsretten mente i dag, at

det ikke gælder for Lissabon-traktaten.

- Det kom ikke som nogen overraskelse, at landsretten heller ikke denne gang mente, at borgere har retlige interesser i traktatens konsekvenser. Hvis ganske almindelige borgere ikke har nogen retlig interesse i spørgsmålet, om EU skal udvide sine beføjelser, hvem har så? Vi ser frem til, at sagen bliver afprøvet ved Højesteret, og tror på, at Højesteret som minimum lægger vægt på borgernes principielle interesse i traktatens indflydelse og virkemåde, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Regeringen mener, at denne traktat har utrolig stor betydning for os. Hvordan kan deres egen advokat så påstå, at vi borgere ikke har nogen retlig interesse i denne sammenhæng?

100 mia. euro om året inden udgangen af 2020.”

Disse penge skal findes som en led i den ny klimaaf tale. EU foreslår, at pengene skal betales af udviklingslandene selv, samt finansieres gennem handel med CO₂ kvoter. Kun den sidste femtedel skal være støtte fra de udviklede lande.

EU skriver ikke et ord om, at der er nye penge på bordet. Derfor tyder alt på, at aftalen på klimatopmødet bliver en del af en tendens til at penge, der var lovet til fattigdomsbekæmpelse i verdens fattigste lande, kanaliseres over i investeringer i Indien, Kina og Brasilien.

Dumpet med et brag

Under den eksisterende Kyoto-aftale findes et tilsvarende system, der kaldes *Clean development mechanism* (CDM).

Det særlige er, at private firmaer i vesten kan få CO₂-kvoter, hvis de indgår i finansiering af alternative energiprojekter i udviklingslande. DONG er således med i flere vindmøller og et vandkraftværk i Kina – og kan til gengæld fortsætte med at forurene i Danmark.

Det kan betale sig, fordi det er billigere at opstille vindmøller i Kina, end det er i Danmark. Kina, Indien og Brasilien modtager 75 % af alle CDM-investeringer, Afrika 2 %.

Hvad EU-landene har at byde på til FN's klimakonference, ligner i store træk det, som blev handlet af i G8 tidligere på året. Men EU er værre end et simpelt halehæng til de rige landes klub, eller et prominent medlem deraf.

For EU vil optræde som *en samlet blok* til klimakonferencen og samtidig *forhindre medlemslandene* i at vedtage en selvstændig energipolitik.

SF og alle de begejstrede tilhængere af EU har gang på gang taget naturen som deres vidne på EU's fortræffeligheder.

I dette halvår har unionen endnu engang haft rig lejlighed til at demonstrere evnen til at gå foran og gøre en positiv forskel i verden.

Og endnu engang er den dumpet med et brag.

fsk

NOAH:

EU aftale er utilstrækkelig

Statsministeren var tilfreds efter topmødet i EU – bl.a. om finansiering til tackling af klimaproblemerne og EU's løfter. Det kan klimaet og ulandene ikke være.

Der er brug for mindst 40 % reduktion af udledningerne inden for EU i 2020 set i forhold til 1990, hvis vi skal undgå voldsomme klimaændringer. Men man vil kun levere halvdelen.

“Ambitionsniveauet er alt for lavt til at give den nødvendige globale klimaaf tale i København. EU's løfte er kun at forpligte sig til 20 % nedskæringer af udledningerne med enorme mængder af tilladt modregning. Det ligger langt fra, hvad videnskaben fortæller os er nødvendigt og muligt“, siger Henning Bo Madsen fra NOAH – Energi og Klima.

Regeringerne burde lytte til videnskaben og efterleve principperne for en retfærdig global fordeling af byrderne. Det er industrilandenenes uhæmmede og unødvendige forbrug af fossile brændsler, der har skabt de nuværende klimaproblemer. Så må ilandene også betale

omkostningerne for, at ulandene kan tilpasse sig og få energi til deres udvikling på en bæredygtig måde.

“Beregningen af de samlede omkostninger til 100 mia. euro holder ikke – og så mener man kun, at mellem 22 og 50 mia. skal komme fra offentlige midler. Man vil også have ulandene til selv at betale op mod halvdelen af regningen. Det går de næppe med til“, siger Henning Bo Madsen.

Finansieringen af de nødvendige klimatiltag er altså ikke på plads, selv om regeringscheferne gerne vil give det indtryk.

Stockholm Environmental Institute har beregnet, at der globalt er behov for mindst 160 mia. euro og måske helt op til 321 mia. euro til at mindske klimaproblemerne.

EU's andel af denne forpligtelse vil være 31,9 %, dvs. 51-108 mia. euro.

Det årlige EU-budget er på 133,8 mia. euro i 2009, svarende til ca. 997 mia. kroner. Budgettets andel af EU's samlede bruttonationalindkomst (BNI) udgør ca. 1,03 procent.

Folkebevægelsen:

EU gør grin med ulandene og klimaet

- EU's finansieringsudspil er en bombe under klimatopmødet til december, vurderer Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU.

I dag vedtog topmødet i Bruxelles, at EU i perioden 2010-2012 kun er villige til at understøtte ulandenes kamp mod klimaforandringerne med op til 50 milliarder kroner om året. Dette beløb er meget langt fra det, som andre mener er nødvendigt. Den Afrikanske Union har krævet 350 milliarder kroner om året, og samlet set har ulandene, ifølge Greenpeace og Oxfam International, behov for, at de rige lande leverer et beløb op til 820 milliarder kroner om året ud over den normale bistand. Dette skyldes, at det først og fremmest er ulandene, som lider under konsekvenserne af den CO₂-udledning, som de kun i meget begrænset omfang har bidraget til.

- EU's udspil er en bombe under klimatopmødet til december, udtaler Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Beløbet er latterligt lille, og det skal tilsyneladende være frivilligt for EU-lande at bidrage til denne pulje. Dermed er der ingen reel garanti for, at pengene faktisk bliver leveret, siger Søren Søndergaard, der er chokeret over, at topmødeerklæringen heller ikke udelukker, at klima-pengene blot bliver taget fra den normale udviklingsbistand.

- Igen og igen hører vi fra EU selv, at EU er en leder i kampen mod klimaforandringerne, men så burde EU selv forpligte sig til at støtte ulandene med mindst de 260 milliarder kroner om året frem til 2020, som miljøorganisationerne har anbefalet.

Når Bella Centeret ikke kan holde

af prof. Patrick Bond

Det store klimatopmøde i København tegner til at blive en gedigen fiasko, selvom alle aktørerne er begyndt at skjule det. Nu forlyder det at USA og EU vil stå sammen om aftale. Men det er uden for Bella Centret tingene vil ske

På en dag hvor 350.org og tusinder af allierede tappert forsøger at styrke den globale bevidsthed om den overhængende katastrofe, kan vi stille nogle barske spørgsmål om hvad der skal gøres når folk tager af sted og bagagen er pakket. Uanset aktivismen i dag foregår styringen af det globale klima bag lukkede døre, og det virker klart at der ikke kan underskrives nogen meningsfuld aftale i København d. 18. december.

De nyligt gennemførte forhandlinger i Bangkok mellem Kyoto-protokol funktionærerne slog fast at de nordlige stater og deres selskaber ikke vil gøre sig nogen ærlig anstrengelse for at nå ned på 350 CO₂-enheder pr million. På højrefløjen lader Barack Obamas forhandlere til at føle at Kyoto protokollen fra 1997 er urimeligt forpligtende for den nordlige verden og lader mange større forurenere i syd gå ram forbi, sådan som Kina, Indien, Brasilien og Sydafrika.

De 5 % nedskæringer i udledning der blev lovet i Kyoto (i 2012, i forhold til niveauet i 1990) er ikke længere mulige. Obamas folk håber at verden vil acceptere 2005 som et nyt udgangspunkt; en 20 % reduktion i 2020 vil så kun bringe målet tilbage til ca. 5 % under 1990 niveau. Den slags pinligt lave ambitioner garanterer en løbsk klimakatastrofe, som Obama helt sikkert ved – han burde sigte på 45 %, siger de små ønationer.

Den anden grund til at seriøse miljøforkæmpere ikke tager Kyoto alvorligt, er dens bestemmelser om handel med CO₂-kvoter, der muliggør falske påstande om nedskæringer i nettoudledning. Siden fremkomsten af Den Europæiske

Unions planer for handel med udledning, Chicago-udvekslingen og projekterne for rene udviklingsmekanismer og deres følger, er der blevet samlet en kolossal mængde dokumentation for et systematisk mislykket marked, fupnumre og manglende evne til at regulere handlen med CO₂-kvoter (se hjemmesiden www.350reasons.org, som er åbnet i dag).

Endelig er der endnu en grund til at vi har brug for hurtigt at komme ud over Kyotos svage, markedsorienterede tilgang til problemet, nemlig at ødelæggelse forårsaget af klimaforandringer vil ramme verdens fattigste, mest sårbare folk langt hårdere end dem i nord. Udbedring af nordens klimagæld til syden er påkrævet. EU tilbød en klat-skillings i september, mens afrikanske ledere stiver moralen af til en kamp i København der vil give mindelser om Seattle for ti år siden.

Siden jeg diskuterede denne trussel for seks uger siden i en ZNet-klumme, har de efterfølgende forhandlinger i Bangkok og skriverier på nettet givet mig en barsk påmindelse om nordlig stædighed, på to fronter – de hvis interesser især gælder kortsigtet kapitalakkumulation, men også de mainstream miljøforkæmpere som kun gradvis begynder at fatte hvilken gigantisk strategisk fejl de begik i Kyoto.

Forhandlinger om miljøet

I den første lejr er Obamas folk der håber på at ikke-bindende planer på nationalt niveau vil være acceptable i København. Men deres sag svækkes af forholdene hjemme, hvor de to vigtigste lovforslag – Waxman-Markey, som er blevet godkendt i Repræsentanternes Hus, og Kerry-Boxer, der er under overvejelse i Senatet – vil gøre langt mere skade end gavn.

I behøver ikke at nøjes med mine ord; den bedste kilde er kongresmedlem Rich Boucher, der kommer fra et kul-domineret sydvestligt distrikt i Virginia. Boucher støttede Waxman-Markey, fortalte han en journalist i sidste måned, netop fordi den ikke ville have nogen dårlig indflydelse på virksomhe-

Patrick Bond

derne i hans valgkreds. De to milliarder tons udledningstilladelser i lovgivningen betyder at "et elektricitetsværk der brænder kul, ikke vil behøve at reducere udledningen fra værket", klukkede Boucher. "Det kan bare blive ved med at brænde kul."

Boucher var et af de stædige kongresmedlemmer der ødelagde Obamas løfte om at sælge CO₂-kvoter og ikke forære dem væk, hvorefter han pralede over for sin lokale avis, Times News, med at "dette er en hjælp til at holde elektricitetspriserne på et niveau hvor de er til at betale, og en styrkelse af muligheden for at kraftværkerne kan blive ved med at bruge kul".

Folk som Boucher arbejder også hårdt på at fratage Agenturet for Beskyttelse af Miljøet (EPA = the Environmental Protection Agency) myndigheden til at regulere CO₂. Det lykkedes med Waxman-Markey, og da senator John Kerry talte for sin lovgivning, spillede han sig magten af hænde ved at bemærke at når EPAs regulerende myndighed ikke er taget ud af hans lovforslag nu, er det kun for at det kan fjernes senere, så der bliver "lidt plads til forhandlinger i det videre forløb".

Lovforslaget til Senatet har alskens andre kritisable komponenter som hårdtarbejdende aktivister fra Climate SOS, Rising Tide North America, Friends of the Earth, the Center for Biological Diversity, Biofuelwatch og Greenwash Guerrillas hamrer løs på.

I USA er styrkeforholdet derfor uafgjort. På det yderste højre er de fossile brændstofindustrier koncentreret om at gøre Obamas klimalovgivning til en farce – og det har de indtil videre haft succes med. I midten fortsætter de vigtigste af de etablerede "grønne" institu-

I kampen for at bevare grønne arbejdspladser er Ed Miliband, billedet, afsløret som løgner. Støttepostkort for Vestasarbejdere.

tioner – som f.eks. Miljøforsvarsfonden og Rådet til Forsvar af Naturens Resourcer – med at arbejde på strategier for kvotesalg i det håb at redde lidt legitimitet til Obama, fordi disse lovforslag udgør et ”første trin” i retning af mere seriøse reduktioner af udledningen, efter hvad de påstår.

Ikke desto mindre vil USAs forhandlere tage til København (som de gjorde til Bangkok og næste måned vil gøre til Barcelona) med det formål at tilintetgøre hvad som helst godt der måtte være tilovers i Kyoto Protokollen, som f.eks. potentielt bindende nedskæringer med indbyggede kontrolmekanismer, og derefter lade disse amerikanske dynamikker udfolde sig på en måde der fører direkte til miljøkatastrofe.

Ligesom i 1997, da Al Gore indførte kvotehandel i den indledende aftale – og sidenhen brød et implicit løfte ved ikke at opnå at få USA (under både Clinton og Bush) til at ratificere Protokollen – er der al sandsynlighed for at hvis man opnåede en aftale i København, ville den blive lige så værdiløs som Kyoto.

Det bringer os til den handlingslammelse der truer to andre kræfter: den almindeligt miljøbevidste borger i USA – måske en typisk tilhænger af nyttige www.grist.org blogs – og aktivister med grundlag i den såkaldte tredje verden, der må slås med de mest ødelæggende følger af de kommende årtiers klimakaos.

Jonathan Hiskes fra Grist reagerede fornyligt på det første dilemma ved at

kalde direktøren for Goddard Institutet for Rumforskning James Hansen – den berømteste klimaforsker i USA – for ”særligt problematisk”. Hansen havde ikke kun risikeret livet i år under en højt profileret arrestation ved en kulgenerator i Vest Virginia og ved gentagne lejligheder vidnet mod kvotehandel, men også sluttet sig til Climate SOS til Hiskes’ ærgrelse.

Hvorfor nu hidse sig op over Hansen? Hiskes hævder at når Hansen og andre ”nul-kompromis typer” beskriver Obamas lovforslag som ”værre end ingenting”, overser de ”de historiske fortilfælde for at lovgivning der fra starten er dybt kritisabel, udvikler sig til noget effektivt og holdbart. Den oprindelige lov om ren luft tog ikke hensyn til krisen med syreregn, en mangel der ikke blev rettet før 1990. Den oprindelige lov om social sikkerhed omfattede ikke hus- eller landarbejdere og udelukkede dermed i praksis mange spanske, sorte og indvandrede arbejdere.”

Den indlysende forskel er at de to love gav miljøforkæmpere og arbejdere magt over for deres fjender. De havde et generaliserende potentiale og kunne udvides gradvis. I modsætning dertil er Obamas klimalovgivning så langt ude ad det forkerte spor – ved at lade markedsførelsen af luften være kernen i klimastrategien og give magt til de fossile brændstofindustrier – at toget ikke kan styres væk fra retningen mod afgrunden. Bare lad det styrte ned.

(Så for helvede, det samme kunne

man vist sige om 2009-lovgivningen og de finansielle programmer for økonomi og sundhed, der giver magt til bankmænd, afhængige finansmænd, energifirmaer, forsikringsselskaber og andre der var dem der fra starten skabte problemerne.)

Den anden kraft der er fanget i klimapolitikens handlingslammelse, er det Penang-baserede Tredje Verdens Netværk (TWN = Third World Network) og dets mange beundrere, som i Bangkok insisterede på at Kyoto Protokollen skulle fastholdes af to grunde, dels fordi den i det mindste giver mulighed for bindende rammer, dels fordi lande der ikke i øjeblikket er forpligtede over for Kyoto, stadig skulle have ret til at øge deres udledninger for at ”udvikle sig”.

Jeg accepterer den første grund, for hvis USAs forhandlere blokerer for udvidelse af Kyoto, kan aftaler på nationalt plan bestemt blive langt svagere. På den anden side, hvis EPA faktisk gjorde brug af sin magt til at reducere de værste ca. 7.500 CO₂-udledningssyndere i USA, ville det være langt mere effektivt end lovgivningen om kvotehandel der lader forurenere slippe af krogen.

Det vigtigste problem med TWNs ”udviklings”-argument er at en stor del af den CO₂-udledende økonomiske aktivitet og ressourceforbruget i tredje verden snarere skulle anses for at være ”fejldudvikling” og burde stoppes af miljømæssige, socioøkonomiske og moralske grunde.

Her i Sydafrika har et langvarigt (helt fra apartheidtiden) forhold mellem staten og det såkaldte ”mineralske energikompleks” affødt en politisk blok der er så magtfuld at den nu er i gang med byggerier til 100 milliarder dollars af nye kulfyrede og atomdrevne kraftværker. Strategien er at blive ved med at tilbyde verdens billigste elektricitet til britiske og australske (tidligere sydafrikanske) minedrifts- og metalfirmaer, heriblandt Anglo, BHP Billiton, Lonplatt, og Arcellor-Mittal.

Som baggrund kan man pege på at Eskom, der er leverandør til staten, tabte 1.3 milliarder dollars sidste år på at spille hasard om fremtiden for aluminium. 40 % af Sydafrikas CO₂-udledning kan henføres til en håndfuld af de største firmaer, blandt andet den farlige olie-fra-kul/gas virksomhed Sasol. Og

billig elektricitet til minedrifts- og metalfirmaer står i modsætning til modbydeligt høje prisstigninger (250 % fra 2008 til 2011) for almindelige mennesker, hvad der derefter medvirker til de intense demonstrationer der for tiden destabiliserer dusinvis af kommuner (Center for Civilsamfundet dokumenterer dem dagligt i vores Observatorium for Social Protest på www.ukzn.ac.za/ccs).

Ydermere sker der det at efterhånden som selskaberne eksporterer profitter og dividender til hovedsæder i London og Melbourne, giver vores store underskud på betalingsbalancen tidsskriftet *The Economist* grund til at regne Sydafrika for verdens mest risikable opkommende marked. Kort sagt er det umuligt at argumentere for at Sydafrikas CO₂-udledning, der er verdens største per capita, skal regnes for "udvikling".

En måde at gribe fejludviklingen an på – særlig fra eksporten af CO₂-intensive mineraler og eksportafgrøder såvel som fra manufakturvarer der transporteres med fly eller båd – er beskatning af import og eksport.

Den franske præsident Nicolas Sarkozy har for en måned siden foreslået en lille importtarif (hvad der svarer til 4 cent per liter benzin). "Det vigtigste er at en CO₂-skat ved grænserne er vital for vore industrier og vore arbejdspladser." I USA er energiministeren og organiseret arbejdskraft også i gang med at skabe opmærksomhed ad de samme linjer.

Sarkozys lille skatteforøgelse vil ikke ændre forbrugsmønstrene. Soumya Dutta fra Folkets Videnskabsbevægelse forklarer at "i Indien, som er et langt mindre rigt samfund, er der i begyndelsen hylen og skrigen hver gang benzin- og dieselpriser går op med 6-10 %, men i løbet af en måned lægger forholdene sig til ro, og forbruget bliver ved at vokse – hele tiden."

Martin Khor fra Sydens Center fordømmer Sarkozys handling som "klimaprotektionisme" og bemærker: "Det ville være trist hvis den progressive bevægelse skulle støtte og tilslutte sig de forsøg der gøres på at blokere for produkter fra udviklingslande med henvisning til klimaforandringerne." Han har ret i at kalde den slags skatter for "egoistiske trusselhandlinger udført i egen interesse".

Mere generelt siger Khor: "Vi skal ikke give de magtfulde lande en undskyldning for eller legitimitet til at bruge klimaforhold eller arbejdsmæssige og sociale forhold til at blokere for vores eksport og slippe af sted med det ved hjælp af tilsyneladende pæne undskyldninger."

Selvfølgelig skal man kritisere detaljerne i den franske strategi og bestemt også dens protektionistiske orientering. Men den afgørende faktor ved indførelse af enhver form for sanktioner – uanset om det er en CO₂-skat eller handelssanktioner mod det burmesiske regime eller Zimbabwes ledende regeringsparti – er accepten fra dem der er berørt og selv kæmper for en ændring, et synspunkt Sarkozy ikke har taget med i betragtning.

En alternativ strategi for København

Hvad kan man gøre? At ændre en CO₂-skat til en positiv bistandsfond for den tredje verden er et forslag fremsat af Daphne Wysham fra Institutet for politiske Studier. Udbyttet skulle gå direkte til de lande hvis produkter bliver skattebelagt, med det eksplicite formål at reducere drivhuseffekten.

Den slags nuancer i de strategiske debatter på nationalt niveau skal aktivister i nord have i tankerne når de vurderer de ægte udviklingsambitioner hos det globale syd.

I alle tilfælde er der en række centrale principper for den progressive bevægelse der ikke står til forhandling.

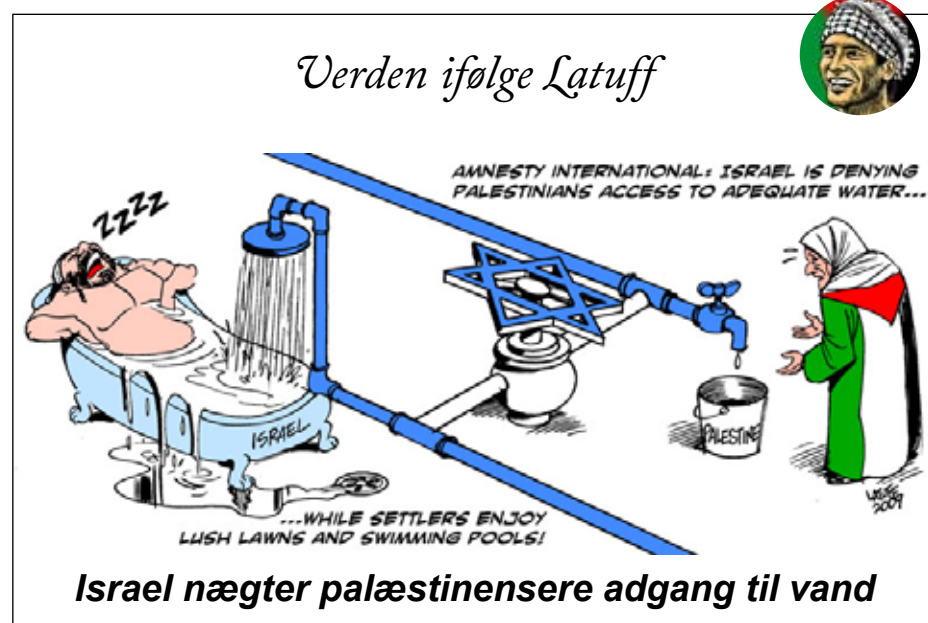
Forud for Bella Centeret i København opregnes her de krav der er blevet formuleret af Climate Justice Action:

- at lade fossile brændstoffer blive i jorden
- at genetablere folkenes og samfundenes kontrol med produktionen
- at relokalisere fødevarerproduktionen
- at foretage en massiv begrænsning af overforbrug, særlig i nord
- at respektere indfødte og skovbefolknings rettigheder, og
- at erkende den økologiske og klimamæssige gæld til befolkningerne i syd og rette op på den.

Hvis centeret ikke holder, er det ok: Bølgen af modige direkte aktioner som protest mod klimaforbryderne i de seneste uger og udsigten til at "Seattle-gøre" København 16. december er et inspirerende udtryk for pres fra venstre, der inden længe vil imødegå presset fra højre. Det er vores eneste håb, er det ikke?

Patrick Bond er leder af Center for Civilsamfundet ved KwaZulu-Natals Universitet.

Oversat af Minna Skafte-Jensen efter Global Reserach 27.20.09.

Statsreligion, trosfrihed og sekularisme

Det er på tide, at kirkens rolle i det danske samfund revideres. Hver gang landets politikere prædiker om vigtigheden i at have religionsfrihed og sekularisme, klinger det yderst hult. For realiteterne er, at stat og religion stadig er bundet sammen i Danmark. Og den totale religionsfrihed findes heller ikke, da staten hvert år betaler mere end én milliard kroner til den danske folkekirke, uden at andre trossamfund kan få lignende statsstøtte. I år modtager den protestantiske kirke 1.035.400.000 kroner direkte fra staten. Statens bidrag går hovedsagelig til lønninger og pension. Derudover indkræves der ca. seks milliarder kroner gennem kirkeskatten.

”Hvordan kan vi retfærdiggøre, at alle – også ateister og ikke troende – tvinges til at betale folkekirkens præsters løn og pension?” spørger gruppens talsmand.

Det er denne dobbeltmoral og forskelsbehandling af trossamfundene, som vi med vores aktion ønsker at skabe debat om.

”Aktionerne skal ikke ses som et angreb på den protestantiske kirke eller på religion som helhed. De er et angreb på sammenblandingen af stat og religion

og den tydelige diskriminering af landets øvrige trossamfund,” forklarer talsmanden.

Sidste år udløste Asmaa Abdol-Hamids ønske om at tale i Folketinget iført tørklæde en enorm debat om forholdet mellem politik og religion. En politisk debat, som var yderst vigtig, og hvor en lang række politikere slog fast, at religion og politik ikke hører sammen. Derfor er det med undren, at vi kan se, hvordan næsten alle Folketingets medlemmer i sidste måned samledes til gudstjeneste på Folketingeståningsdag den 6. oktober, uden at det skabte nogen videre debat.

”Allerede i 1849 blev religionsfriheden slået fast i Grundlovens § 68, men det forhold, der i dag er mellem stat og religion, sikrer ikke absolut religionsfrihed. Religion bør være en privatsag, hvor den enkelte frit kan vælge, hvilken religion han eller hun ønsker at støtte og dyrke,” afslutter talsmanden.

Det Rosa Forår

Udtalelse fra Løslad Ahmad Sa'adat-Kampagnen i Danmark

Den israelske militærdomstol i Bir Saba har den 22. oktober forlænget Ahmad Sa'adats isolationsfængsling med yderligere seks måneder. Sa'adat er idømt 30 års fængsel af en israelsk militærdomstol alene på grund af politiske aktiviteter. Sa'adat har allerede siddet mere end seks

måneder i isolation i en speciel isolationsafdeling i Ramon-fængslet, hvor han nægtes kontakt med andre fanger, hvor han nægtes adgang til tv, fjernsyn og bøger, og hvor hans familie er blevet nægtet besøg i de sidste tre måneder. Sa'adat er iført håndjern og har kun adgang til en times daglig motion. Fængselsadministrationen forsøger at retfærdiggøre dette med, at Sa'adat gav en fængselskammerat to pakker cigaretter.

Den israelske fængselsadministration forsøger at kriminalisere relationerne mellem fangerne indbyrdes og mellem fangerne og deres familie, ligesom man gennem isolation, tortur og andre former for brud på fangernes menneskerettigheder forsøger at knægte den stærke palæstinensiske fangebevægelse, som er en vigtig del af den palæstinensiske modstand mod Israels illegitime besættelse.

Vi – Løslad Ahmad Sa'adat-Kampagnen – protesterer på det kraftigste mod forlængelsen af Ahmad Sa'adats isolationsfængsling. Vi kræver:

- Øjeblikkeligt stop for isolationsfængslingen af Ahmad Sa'adat.
- Respekt for fangernes menneskerettigheder i israelske fængsler.
- Løslad Ahmad Sa'adat og de øvrige 10.000 palæstinensiske fanger i israelske fængsler.

Løslad Ahmad Sa'adat-Kampagnen, Danmark,

www.freeahmadsaadat.org

Rygning dræber ...

meget muligt, ved langsigtet og overdrevent forbrug.

Men at indtage fedtholdige, udmarvede og stærkt farvepålagte fødevarer, hvor næringsværdien er lig nul, - med på sigt fare for diverse følgesygdomme, fedme, åreforkalkning m.m.,

På dettes emballage bør derfor påtrykkes samme advarsel som tobaksdåsen -

med fare for liv og lemmer,

- køb ikke produktet.

Gælder også KV2009

N.B.

Kongres: Lejernes Landsorganisation

Lejernes Landsorganisation afholdt kongres på Odense Congress Center 31. oktober – 1. november. Formanden gennem 24 år, Klaus Hansen, forlod posten og efterfølges af formanden for LLO i København, Helene Toxværd.

Kongressen vedtog enstemmigt følgende udtalelse.

Sæt gang i mere energirigtige udlejningsboliger

Lejerne i de 520.000 privatejede udlejningsboliger betaler dyrt for en dårlig klimaskærm, et forældet varmeanlæg eller en vrangvillig udlejer, der ikke vil energiforbedre ejendommen. Derfor skal lovgivningen ændres, så lejerne får mulighed for at iværksætte selvfinansierede energiforbedringer. Det er lejerne, der betaler varmeregningen.

Billige boliger forsvinder

Hvert år forsvinder 4.000 boliger, der er til at betale, fordi de på grund af boligudlejernes spekulation bliver moderniseret. Det rammer de unge boligsøgende, de studerende, singler og lavindkomsterne. De private udlejere har alt for frie hænder til at tvangsmodernisere velfungerende lejligheder.

Igangsæt nybyggeri af almene boliger.

Det almene boligbyggeri er gået i stå. Kongressen kræver, at regeringen gennem kvoter og sanktioner sikrer, at kommunerne bygger tilstrækkeligt med almene boliger. Der mangler udlejningsboliger i storbyerne til familier med gennemsnitsindkomster, til unge og til enlige. Der er ikke behov for udlejede nybyggede ejerlejligheder, som kun de rige kan betale.

Hold fingrene væk fra lejernes opsparing.

Regeringen har til dato taget 9 mia. kr. fra Landsbyggefonden til finansiering af statens udgifter til nybyggeri af almene boliger. Fonden er lejernes opsparing, og pengene skal bruges til at få forbedret og vedligeholdt lejernes boliger. Finansieringen af det almene nybyggeri er og bliver en samfundsopgave.

Helene Toxværd

Penge til samspilsramte boligkvarterer

Behovet for en øget social indsats i samspilsramte boligkvarterer bliver stadig mere åbenlys. Kongressen kræver, at der afsættes midler, som både fremmer integrationen og øger trygheden i disse kvarterer.

Kongressen opfordrer derfor regeringen til:

* at fremme effektive energirenoveringer, der respekterer lejernes ønsker.

* at stoppe, at der hvert år spekulationsmoderniseres 4.000 privatejede udlejningsboliger.

* at sikre, at der bygges 10.000 almene familieboliger årligt.

* at standse tyveriet af lejernes opsparing i Landsbyggefonden.

* at afsætte midler, der fremmer opførelsen af klimavenlige boliger.

Saneringsmoden ejendom i Rødovre der i 2007 blev evakueret af frygt for sammenstyrning. Højhuset er idag under nedrivning.

Støt

Kommunistisk Politik

Hold Netavisen på nettet

Giv et bidrag

Bankkonto
1551 - 166 34 271
Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Til abonnenter:
Husk at melde adresseændring
ved flytning

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19

Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

”Nok er nok”

I en måned har 50 skraldemænd været i næsten uafbrudt konflikt. De er blevet mødt med fyringer, anholdelse af deres tillidsmand og hårdhændet magtanvendelse, når politiet har ryddet deres blokader. Alligevel kæmper de videre ...

Konflikten har sit udspring i noget, som af mange kan opfattes som banale bagateller. Det handler om, at HCS – som er berygtet inden for vognmandsbranchen – på groveste vis har tilsidesat de simpleste regler angående sikkerhed og arbejdsmiljø. Skraldemændene har udvist en kolossal mængde tålmodighed for at få løst disse problemer, men er blevet holdt for nar af HCS-ledelsen. Den har med den ene hånd signaleret, at reglerne skal overholdes, mens den med den anden hånd (driftkontoret) har krævet arbejdet udført på trods af disse.

Skraldemændene har – efter fritstillingen – selv udtrykt det således:

”Vi, de tidligere skraldemænd fra H.C. Svendsen A/S, er i konflikt, fordi vi igennem mange år har lidt under dårligt fysisk og psykisk arbejdsmiljø.

For eksempel fik vi ikke udleveret åndedrætsværn og vandtætte dragter, når vi skulle vaske skraldebilerne. Og dem, der blev betragtet som de dårligste medarbejdere, blev hængt ud i et HCS nyhedsbrev. Tilmed har vi oplevet, at virksomheden ikke vil debattere vores problemer.”

Ledelsen i HCS fremstår i offentlighedens øjne som klodsede amatører, hvilket ikke har givet dem mange point i befolkningen eller hos de lokale brugere, der er ramt af konflikten.

Men det hele er imidlertid ikke bagateller! Skraldemændene har tidligere været i strejke, fordi HCS ikke ville anerkende deres valg af tillidsmand. Efter den sidste strejke, som sluttede i juni, fik de udleveret masker, selvom arbejdsmiljøreglerne påbyder vandtæt

Skraldekonflikten angiver en nødvendig retning for klassekampen

dragt og åndeværn, når containerne skal rengøres indvendigt.

Dertil kommer en solid portion anspændthed over de seneste års behandling. Renovationsområdet har ikke mindst i Storkøbenhavn i årevis været præget af forringede arbejdsforhold og usikkerhed om arbejdspladsen. I det sidste årti har skraldemændene ikke vidst, hvilket firma de næste dag skulle køre for. Det har konstant ligget i luften, at opgaverne skulle udliciteres.

Der er ikke noget at sige til, hvis skraldemændene har sænket tålmodighedens overligger en kende.

Med fritstillingen er konflikten optrapet. Nu kæmper de 50 skraldemænd på én og samme tid mod skruebrækkernes svineri, samtidig med at de slider trapper og havegange tynde, fordi de har travlt med at informere borgere om baggrunden for konflikten.

Ballerup, Gladsaxe, Glostrup og Hvidovre kommune har opsagt deres aftale med HCS. I Vanløse, Brønshøj, Tingbjerg, Husum og Valby i Københavns kommune er kontrakten opsagt med HCS og pr. nytår overgivet til det HCS-ejede firma City Renovation. Indtil da afhenter vognmand Michael Mühring affaldet, hvis ansatte dog ikke er klædt på til arbejdet. De render rundt i privat tøj og kondisko i lort til halsen.

Det har også nødvendiggjort sympatitilkendegivelser fra andre. Gennem flere dage har skraldemænd fra R 98 i

Københavns kommune og mange andre steder i Storkøbenhavn bakket aktivt op om konflikten med sympati-strejker. Skraldemændene hos Renoflex, der bl.a. dækker Køge, Gentofte, Lyngby-Taarbæk og Greve, gik også i sympatistrejke. Renovationsarbejderne har en lang og stolt tradition for at markere sig forrest i klassekampen.

Konflikten har atter sat kampen mod udlicitering på dagsordenen. Også på den led er det en befriende konflikt. Renovationsarbejdernes kampvilje har aftunget forskellige borgmestre og lokale byrådsmedlemmer udtalelser om, at der måske skal ske en indlicitering. Debatten kan meget vel dække over forskellige fælder. Tillidsmand Ronni Larsen peger selv på den ene:

- Der er kommunalvalg lige om hjørnet. Lad os se nogle konkrete resultater først.

Den anden udgang bliver en kamp imod selveste EU, idet det er herfra, at reglerne om udlicitering er blevet pålagt. Endelig er det jo spørgsmålet, hvorvidt man kan skrue hjulet tilbage. Hvem siger, at alt bliver godt, blot fordi arbejdet igen overtages af det offentlige? Det var jo trods alt de samme politikere, der i første omgang skabte miseren.

Konflikten angiver en nødvendig retning for klassekampen og bør vække inspiration på arbejdspladserne til forårets overenskomstfornyelse.

Den falder sammen med regeringens hastebehandling af ”uropakken”. Netop strejkende arbejdere af i morgen er udset som værende ”lømler”! Lovpakken er ikke mindst vendt mod arbejderklassen og vores våben, hvor strejken er blandt de vigtigste.

De kan kalde os socialistiske ballademagere, lømler, ros eller rækkerpak: Vi viger ikke en tomme.